

- Sfântul Cuvios Dimitrie Basarabov – făcătorul de minuni
- Războiul desfrânării ne-a secătuit puterile...
- Am rătăcit departe de Dumnezeu și am suferit mult, dar Hristos a înviat în inima mea
- Se introduce o nouă taxă: impozitul pe aerul consumat

Mărturii ale minunilor săvârșite de mult milostiva și grabnic ajutorătoarea Sfântă Parascheva

Aducerea moaștelor Sfintei Parascheva în biserica Sfinților Apostoli din Epivata

pag. 1

Hristos în mijlocul nostru!

editorial | pag. 3

Războiul desfrânării ne-a secătuit
puterile, dar bunul Dumnezeu,
singurul, ne poate ajuta

prăznuiri | pag. 7

Din viața și minunile contemporane
ale mult milostivei și grabnic ajutoarei
Sfânta Parascheva

școala părinților | pag. 12

Despre rolul credinței părinților în
zămislirea copilului

cauzele bolilor | pag. 14

Scrisoare deschisă a Federației Organizațiilor
Ortodoxe Pro-Vita către Ministrul Sănătății

cu noi este Dumnezeu | pag. 17

Cum a înviat Hristos în inima mea

al optulea veac | pag. 24

Se introduce o nouă taxă:
impozitul pe aerul consumat

pag. 30 | **întrebări ale lumii de azi**

După 1990, în țara noastră au existat ten-
tative repetate de legalizare a prostituției...

pag. 32 | **minuni contemporane**

Bucură-te, Sfântă Parascheva,
mult folositoare!

pag. 34

Sfântul Dimitrie Basarabov
făcătorul de minuni

pag. 37 | **convertiri**

Ortodoxia a păstrat tezaurul Bisericii
primare a lui Hristos (III)

pag. 43 | **teologica**

Dumnezeu Însuși descoperă sfinților ade-
vărata cale pe care trebuie să o urmăm (II)

pag. 47 | **cuvântul duhovnicului**

Familia creștină pe drumul mântuirii

pag. 53 | **dialog cu cititorii**

Despre avort și nașterea de prunci (II)

pag. 58 | **actualități**

Hristos în mijlocul nostru!

În ultima ta scrisoare, îmi vorbești din nou despre încercările tale; însă acum, mulțumită lui Dumnezeu, ele au trecut. Sfinții Părinți au spus că nu există mântuire fără suferință. Acestea au două avantaje. În primul rând, ne dau râvnă către Dumnezeu și ne învață să-I mulțumim din tot sufletul. În al doilea rând, ele ne slobozesc de preocupări și griji inutile. În scrierile lor, vedem cum Sfinții Părinți se mâhnesc și se descurajează ca și noi; ei chiar au încercat stări pe care au preferat să nu le pomenească, ca să nu tulbure și să nu deznădăjduiască pe începătorii în ale vieții duhovnicești ca și noi.

Bineînțeles, Dumnezeu îngăduie suferința în măsura în care fiecare o poate suporta. Suferințele ne smeresc; avem o oarecare înfumurare să dorim să sporim în viața duhovnicească prin propriile noastre forțe. Ori, prin suferință, învățăm smerenia și pricepem că, fără ajutorul lui Dumnezeu, străduințele noastre nu sunt de ajuns. Trebuie să ne străduim să lucrăm virtuțile, dar izbânda ține de har. Doar celor smeriți Dumnezeu le dă Harul Lui. Iar fără întâmplări ce ne smeresc, este cu neputință să devenim smeriți!

Sfinții Părinți au expus în amănunțime în scrierile lor ceea ce trebuie să fie o

Cuviosul Ioan de la Valaam

viață duhovnicească plină de înțelepciune; ori, doar făcând această experiență putem începe să înțelegem scrierile lor. Dacă te pui la lucru, dacă-ți cureți inima de patimi, totul îți va deveni foarte limpede și pe înțeles. Sfinți călugări, rugați pe Dumnezeu pentru păcătoșii de noi și deschideți mințile noastre șovăielnice învățăturilor voastre!

Tu-mi scrii că îndeletnicirile te distrag de la rugăciune. Păstrează amintirea lui Dumnezeu în timpul activităților tale! Și asta tot rugăciune se cheamă. Este bine că aspiți la viață duhovnicească și la rugăciune; este jumătate din calea mântuirii; pentru restul, Domnul te va ajuta să înaintezi. Dar nu te încredința negrijaniei (akediei) și nu-ți pierde curajul.

Îmi spui că parcă nici măcar nu ai început. Este un sentiment bun, ce te duce la smerenie. Este o regulă a vieții duhovnicești: cu cât ne apropiem mai mult de Dumnezeu, cu atât mai mult ne vedem greșelile și păcatele. Dumnezeu să ne ferească să ne credem drepti! Dumnezeu să vă ajute și să vă elibereze de chinurile veșnice!

Crede că este Dumnezeu, că e o viață viitoare, că nu există sfârșit și că sufletul e nemuritor – că nu poate nici măcar să îmbătrânească! Vezi, am acum 77 de ani și mă simt tânăr. Fiecare bătrân sau bătrânică ți-o va spune: sufletul însuflețește trupul. Trupul este pământ și se întoarce în pământ, în vreme ce sufletul este de la Dumnezeu și se întoarce tot la El. Totuși, trăind în lumea agitată, vă este greu să primiți asemenea gânduri. Străduiți-te totuși să crezi în Sfânta Scriptură!

Nu trebuie niciodată să ne urmăm patimile; într-adevăr, cu cât le hrănim mai mult, cu atât cer mai mult de mâncare. Sunt asemenea câinelui obișnuit să lingă butucul măcelarului; îndată ce iei un băț și-l alungi, nu se mai apropie. Sfântul Apostol spune: „Luați bine seamă cum umblați” (Efeseni 5:15) și „uitând cele ce sunt în urma mea și tinzând la cele dinaintea” (Filipeni 3:13).

În legătură cu neliniștile și căderile tale, îți voi spune aceasta: atâta vreme cât barca sufletului nostru navighează pe apele vieții pământești, va fi supusă schimbărilor vremii. Ba este ploaie, ba este frumos; uneori apare o furtună mare și barca noastră riscă să se lovească de o stâncă sau de mal. În această vale a plângerii nu poate fi altfel; doar în viața veșnică nu pot fi schimbări. Sub stăpânirea patimilor – înțeleg aici patimile sufletului, cum ar fi: judecarea, vanitatea, mânia, minciuna și mândria demonică – ni se pare că toți sunt vinovați și răi. Or, Dumnezeu nu ne-a rugat să cerem celorlalți dragoste și dreptate, în schimb ne-a poruncit să-i iubim pe ceilalți și să fim drepti. Nu deznădădui! Și când ești confruntată cu greutăți, afundă-te în Sfânta Scriptură, în scrierile Sfinților Părinți și în rugăciune. Atunci vei încerca pacea și liniștea în sufletul tău. Putem mult și bine să ne gândim; fără ajutorul lui Dumnezeu, nu putem fi în pace cu noi înșine, nici cu ceilalți. Dumnezeu să vă păzească!

Din scrisorile cuviosului

Ioan de la Valaam,

Raiul văzut din chilie, Editura Sofia.

Războiul desfrânării ne-a secătuit puterile, dar bunul Dumnezeu, singurul, ne poate ajuta

Există un episod în Vechiul Testament care explică foarte bine ce se întâmplă cu cea mai mare parte a lumii creștine astăzi. În *Cartea Numeri*, capitolele 25 și 31, vedem ce au făcut madianiții, popor păgân, atunci când au realizat că nu au nici o putere asupra poporului lui Israel, pentru că Dumnezeu Însuși îi sprijinea, îi apăra și-i călăuzea. La sfatul vrăjitorului Valaam, madianiții au ademenit pe israeliți, făcându-i să desfrâneze, spurcându-se și „păcătuiind cu fetele din Moab” *Numeri 25:1*. Pe urmă, prin însoțirea cu aceste femei i-au îndemnat pe evrei să se închine la zeii lor, adică i-au împins să slujească unor zei care nu erau decât personificarea idolatră a patimilor de necinste. Iar toate acestea numai pentru a-i face să se îndepărteze de Dumnezeu, pentru a atrage mânia Domnului asupra lor. Lipsit de puterea dreptei Celui Prea Înalt, poporul israelitean devenea astfel o pradă ușoară, putea fi biruit și dus în robie.

Avem și noi madianiții zilelor noastre, iar aceștia sunt, după cum ne învață sfântul Nil Ascetul, toți cei care aduc desfrânarea în popor cu scopul de a-l supune și a-l stăpâni mai ușor. Și cine este oare astăzi poporul lui Dumnezeu, dacă nu

Sfântul Prooroc Moise

creștinii, cei care au primit legământul cel nou pecetluit cu însuși sângele jertfei lui Hristos, cei care se botează și se împărtășesc cu Trupul și Sângele Lui?

Acesta este, prin urmare, sensul tainic al tuturor politicilor de depravare a tineretului, dincolo de eficiența pe care o au acestea în procesul de manipulare politică și economică. Astfel ne putem explica de ce prima lege dată în România după căderea regimului ceaușist a fost liberalizarea avorturilor. Toată pornografia care a inundat după 1990 chioșcurile stradale, canalele

de televiziune și ziarele nu au ca efect decât îndepărtarea harului lui Dumnezeu, lipsirea de sprijinul cel mai important pe care putea să-l aibă poporul dreptcredincios român. Oare faptul că am ales mai curând sprijinul și recomandările Consiliului Europei, și al altor organisme internaționale, decât păzirea învățaturii Lui Hristos, nu poate fi o explicație a sărăciei, a bolilor și a necazurilor pe care le întâmpină românii astăzi?

De curând, un bun prieten întors dintr-un pelerinaj la Locurile Sfinte îmi povestea cu uimire faptul că în întregul stat Israel, membru observator al Consiliului Europei, nu poate fi văzut nici un afiș cu conotație erotică, nu poate fi aflată nici o revistă sau ziar cu conținut pornografic. Partidul religioșilor și întreaga cultură rabinică care stă la temelia statului modern israelitean militează prin toate mijloacele pentru ținerea copiilor departe de televizor, internet sau alte mijloace care ar putea să le spurce sufletul și să le afecteze mintea. Căsătoria e considerată sfântă și e sprijinită prin lege, mai mult decât oriunde altundeva în lume; „religioșii” care au copii mulți se pot întreține numai din alocațiile primite de la stat pentru creșterea copiilor. Despre stabilimente ale prostituției nici nu poate fi vorba. Manifestările homosexualilor sunt interzise. De altfel aceștia au și fost amenințați anul trecut că vor fi omorâți cu pietre dacă vor îndrăzni să organizeze un marș. După cât se poate vedea, cel puțin în această privință, evreii au înțeles foarte bine lecția primită în trecut. Atunci,

pentru că au desfrânat cu femeile și zeii păgâni, au fost alungați din pământurile lor sau au fost luați în robie.

De ce nu putem și noi, „noul Israel”, să fugim de desfrânare, păzindu-ne credința și curățenia sufletească? Oare ați auzit pe vreun oficial european sau american să afirme că evreii contemporani sunt intoleranți, fundamentalști și antidemocratici pentru că interzic orice manifestare pornografică sau pentru că religioșii dau direcția politicii morale a statului? Cunoașteți cumva vreo sancțiune economică care le-ar fi fost dată pentru că nu permit manifestările publice ale homosexualilor pe teritoriul Israelului?

La noi însă, copiii sunt obișnuiți de mici cu tot ce înseamnă pornografie, chiar dacă ar fi ținuti departe de televizor și internet. Reclamele publicitare și fiecare chioșc stradal fac imposibilă păzirea copiilor de vederea imaginilor pornografice. Milioane de români își întinează zilnic sufletul cu lectura unor ziare ca *Libertatea*; televiziunea abundă în erotism obsesiv, iar multe dintre legile românești sunt date mai mult pentru a-i apăra pe homosexuali și perversi decât pe cei cu familie, de parcă am trăi în Sodoma și în Gomora.

Toate acestea sunt însă considerate puțin lucru, căci *Comisia Prezidențială Pentru Analiza Riscurilor Sociale și Demografice* propune legalizarea prostituției și a drogurilor ușoare. Argumentele enunțate în raportul *Riscuri și inechități sociale în România* sunt mai mult decât paradoxale. Se susține că legalizarea va conduce la

Din viața și minunile contemporane ale mult milostivei și grabnic ajutătoarei Sfânta Parascheva

Cum îi vom urma pe sfinți dacă nu îi cunoaștem? Cât de mult putem să iubim pe cineva despre care știm prea puține lucruri?

În timp ce cunoaștem o mulțime de amănunte despre viața oamenilor politici, a vedetelor, viețile sfinților ne sunt prea puțin cunoscute. Este drept că Dumnezeu a îngăduit ca unele să rămână ascunse. Dar este de datoriu noastră, ca ortodocși de neam român, să ne cunoaștem sfinții și marile personalități prin care Dumnezeu a povățuit poporul nostru

Fecioara din Epivata

Sfânta Parascheva (numită de slavi „Sveta Petka”) s-a născut în Epivata (astăzi Boiados, în Turcia), în a doua jumătate a secolului al X-lea. Ea a avut un frate care s-a călugărit, primind numele de Eftimie, și care a ajuns mai apoi episcop.

La vârsta de 10 ani, după ce a auzit într-o biserică închinată Maicii Domnului cuvântul: „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie” (Mat. 16:24), și-a împărțit hainele săracilor. Avea să facă acest lucru de mai multe ori, în ciuda muștrărilor părinților ei.

Mai apoi, pătrunsă de dragostea pentru Mirele Hristos, a părăsit grijile lumii și s-a retras într-o mănăstire de maici din pustia Iordanului. După ce a petrecut aici mai

de-a lungul istoriei. Cine oare a contribuit mai mult la luminarea noastră duhovnicească decât sfinții care au agonisit Duhul Sfânt întru ei și, prin Acesta, L-au făcut pe Dumnezeu cunoscut poporului?

În această rubrică vom prezenta atât sfinții români și cei de alt neam ale căror moaște au ajuns în țara noastră, cât și marile personalități prin care Dumnezeu ne-a condus în istoria duhovnicească a chemării tuturor popoarelor spre Împărăția Cerurilor.

mulți ani, Sfintei i s-a arătat în vis un înger care i-a poruncit să se întoarcă în lume, în ținutul în care se născuse, căci acolo se cuvenea să își găsească obștescul sfârșit. Sfânta a călătorit până la Constantinopol, unde s-a rugat Maicii Domnului în fața icoanei din biserica Vlahernei să o ocrotească și de aici înainte. Încredințându-se Împărătesei Cerului, ea s-a întors pe meleagurile natale. Aici și-a continuat viața de aspră nevoie și în curând a trecut la Domnul, fără să știe nimeni cine și de unde este.

Descoperirea sfințelor moaște

Moaștele Sfintei Parascheva au fost descoperite în chip minunat. Trupul unui marinar mort a fost scos la țarm de valuri. Când s-a săpat groapa pentru a-l înmormânta, a fost găsit

trupul neputrezit al Sfintei, lângă el fiind așezat trupul marinarului. În noaptea următoare, unul dintre cei ce săpaseră groapa, pe nume Gheorghe, a văzut în vis o împărăteasă stând pe un scaun luminat și mulțime de îngeri în jurul ei. Unul dintre ei îl luă de mână, îl ridică și-i zise: „Gheorghe, pentru ce n-ai prețuit trupul Sfintei Parascheva? De ce l-ai lăsat așa? Nu știi că Dumnezeu a iubit frumusețea ei și a vrut să o proslăvească pe pământ?”

Împărăteasa, Sfânta Parascheva i-a spus apoi că este din acele locuri și îi ceru să așeze sfintele moaște la loc de cinste. În aceeași noapte, o femeie, Eftimia, a avut același vis, pe care amândoi l-au povestit locuitorilor din Eпивata. Aceștia s-au grăbit să așeze trupul bine-înmierezat al Sfintei în biserica Sfinților Apostoli.

Vestea despre minunile care se făceau la moaștele sale s-a răspândit repede, mulți bolnavi însănătoșindu-se aici în urma rugăciunilor.

Sfânta Parascheva, ocrotitoarea bulgarilor

Imperiul Româno-Bulgar a fost întemeiat în 1186, de către frații Petru și Asan. În 1185, aceștia au organizat o răscoală împotriva dominației bizantine și au declarat orașul Târnovo drept capitală a celui de-al doilea Imperiu

Bulgar. În 1238, Împăratul Ioan Asan al II-lea a strămutat moaștele Sfintei Parascheva din biserica Sfinților Apostoli în Târnovo, care devenise și reședința noului patriarh al bulgarilor. Cercetătorii afirmă că această strămutare s-a făcut în ziua de 14 octombrie, care va deveni ziua de pomenire a Sfintei Parascheva. Binecredinciosul împărat a ieșit în întâmpinarea moaștelor la patru kilometri distanță de Târnovo, împreună cu mama sa Elena, soția sa Ana și cu Patriarhul Vasilie al Târnovei, cu demnitari și credincioși. În scurt timp, Sfânta Parascheva a ajuns foarte iubită de bulgari, fiind cinstită ca apărătoarea capitalei și a țării.

La 17 iulie 1393, Sultanul Baiazid atacă Târnovo, în timpul Țarului Ioan Șișman și al Patriarhului Eftimie. În același an, moaștele sunt mutate la Vidin, unde vor poposi pentru 5 ani, și apoi la Brusa.

Sfânta Parascheva, ocrotitoarea sârbilor

După lupta de la Nicopole din 1396, Bulgaria devine parte din Imperiul Otoman, iar moaștele Sfintei Parascheva își continuă peregrinările. Din Vidin ajung la Belgrad, în Serbia, la anul 1398, datorită Țarinei Milița, care le-a cerut de la Sultanul Baiazid. Acesta a întrebat-o pe soacra sa ce dar ar vrea de la el. Milița l-a rugat să-i dea moaștele Sfintei Parascheva. Sultanul a zâmbit și a zis: „De ce nu ceri ceva mai de preț, în locul unor oase uscate și nemișcătoare?”

El i-a dăruit sfintele moaște fără să bănuiască importanța și valoarea lor pentru evlavioasa Țarină și pentru poporul său. Astfel, Țarina Milița a luat sfintele moaște și le-a așezat în palatul din Krușevăț, în biserica ridicată

Despre rolul credinței părinților în zămislirea copilului

Doamna Corina Ștefănescu din Bacău ne roagă să precizăm mai bine rolul credinței și a vieții religioase a părinților pentru sănătatea mintală și sufletească a viitorului copil.

După cum am subliniat în ultimele două numere ale revistei noastre, credința joacă un rol esențial în zămislirea și viața copilului, încât multe dintre problemele de sănătate generate de anumite cauze obiective pot fi depășite numai prin lucrarea și harul lui Dumnezeu. Aceasta, însă, în condițiile în care credința ar fi una profundă și lucrătoare în viața omului, nu doar o concepție sterilă privind existența lui Dumnezeu.

Din păcate, în societatea actuală, din cauza influențelor negative din jur, se întâmplă ca oamenii care își declară credința și consideră că au o viață creștină se conduc, de fapt, după concepțiile evoluționiste la modă. În mod paradoxal, se ajunge ca manifestările noastre, prin care ne considerăm credincioși, să fie cu mult mai deviate de la normalitate decât erau atitudinile păgânilor într-o societate tradițională.

De exemplu, întreaga așa-zisă planificare familială este extrem de nocivă, nu numai anticreștină dar și antiumană. Acest lucru este observat chiar și de către oamenii de știință. Astfel, renumitul pediatru

francez Françoise Dolto considera că unul dintre pericolele majore cu care se confruntă părinții zilelor noastre este acela că pot să-și trateze copilul ca pe un obiect și nu ca pe o ființă, chiar dinainte de zămislirea acestuia:

„Pe vremuri, erau mai numeroase familiile cu copii mulți decât acum. Astăzi avem tendința să hotărâm dacă copilul trebuie sau nu să vină pe lume; într-un fel, îl «programăm». Într-adevăr, aceasta este una din consecințele liberalizării măsurilor anti-concepționale. Mulți părinți au ajuns să-și «programeze» copiii așa cum își programează să cumpere o mașină de spălat sau un

Scrisoare deschisă

adresată D-lui Ion Bazac, Ministrul Sănătății, referitoare
la vaccinarea împotriva virusului AH1N1, în România

(text parțial)

Stimate Domnule Ministru,

Organizațiile noastre au urmărit evoluția așa zisei “gripe porcine” în lume, inclusiv în România, și au constatat următoarele:

1. A fost creată, în mod voit, o situație de panică

Indiferent de proveniența virusului, mai mult sau mai puțin cunoscută, **simptomele** noii gripe, așa-zise „porcină”, sunt **cel mult moderate**.

Deși Marea Britanie este cea mai afectată țară a Europei, s-a raportat un număr neașteptat de mic de îmbolnăviri, respectiv 100.000, cu un total de 30 decese, ceea ce înseamnă o mortalitate de doar 0,03%; [1], această rată de mortalitate fiind cu mult mai scăzută decât cea în cazurile de îmbolnăviri cu o gripă obișnuită tip A.

În România s-au raportat până acum doar **333 de cazuri de gripă porcină**, toate, forme ușoare și medii. Numărul cazurilor de gripă porcină în toată țara este asemănător cu cel al cazurilor de gripă obișnuită raportate uneori într-un singur orașel din România în sezonul rece, acestea din urmă

având deseori consecințe mai grave (complicații, etc.), fără să se fi pus vreodată problema unui vaccin specific și obligatoriu, ci doar a celui obișnuit, pentru gripa sezonieră.

Cinci mari companii farmaceutice (Baxter, GlaxoSmithKline, Novartis, Sanofi-Aventis și AstraZeneca) au început, cu o grabă de neexplicat, să creeze un vaccin împotriva virusului AH1N1, fiind încurajate de către Organizația Mondială a Sănătății (OMS) care, cu aceeași grabă nejustificată, a decretat stare de pandemie pe data de 11 iunie 2009, cerând ca vaccinul să fie gata de administrare în luna septembrie și ca toate națiunile să aibă acces la vaccin.

Prin declararea pandemiei, **OMS a creat o stare de panică în întreaga lume**, fără un motiv real. [...] Dr. Wolfgang Wodarg, medic specialist în medicină internă și epidemiologie din Germania afirmă: *„eu consider că ‘gripa porcină’ este un nou mijloc de a induce panică în rândul populației, iar după cercetările făcute și discuțiile avute cu Directorul Institutului Robert-Koch consider că nu există nici un motiv pentru o vaccinare obligatorie în masă și că mijloacele*

de combatere a noii gripe trebuie să fie cele obișnuite, folosite și în anii precedenți. Dacă se va face vaccinarea în masă cu noul vaccin al gripei porcine, asta ar însemna "un mare experiment pe populația germană".

2. Situația de panică a „necesitat” un vaccin urgent!

[...] **Vaccinul nou creat împotriva virusului A/H1N1 este periculos!** Iată motivele:

a.) **testările sunt total insuficiente**, deoarece nu se realizează conform standardelor, așa cum arată Dr. Wolfgang Wodarg: *“Pentru o vaccinare în masă cu adjuvanți noi și substanțe noi, așa cum se întâmplă în cazul vaccinului pentru gripa porcină, nu ar fi suficiente standardele normale, ci altele mult mai ridicate! Nu consider că este oportună folosirea acestui vaccin în sezonul rece al acestui an”*. Există intenția de a produce doze tot mai mici de vaccinuri cu ajutorul unei serii de adjuvanți noi, foarte periculoși.

b.) **există riscul unor reacții secundare foarte grave.**

- cancer: Firma Novartis nu utilizează embrion de pui la prepararea vaccinului “Optafu”, ci celule canceroase! Acest lucru prezintă un risc incalculabil;

- sindrom Guillain – Barré (GBS): este o boală autoimună ce cauzează paralizia brațelor și picioarelor și, în cazuri rare, a întregului corp. În unele cazuri, GBS a dus însă chiar la moarte. În 1976, când s-au înregistrat câteva cazuri de gripă porcină și s-a impus, cu aceeași grabă ca acum, vaccinarea în masă a 40 de milioane de oameni, cel puțin 25 au murit și 500 au fost

paralizați;

- autism, sindrom de atenție deficitară, scleroză multiplă, deficiențe de vorbire;
- paralizii, alte boli autoimune;
- infertilitate [8].

[...] Ca cetățeni ai României, îngrijorați de faptul că ne vor fi încălcate drepturile și libertățile civile garantate de Constituție, vă rugăm să ne răspundeți la următoarele întrebări:

1. Privind testarea vaccinului

Ați precizat că Institutul Cantacuzino va produce 5 milioane de doze de vaccin „Cantgrip” iar primele tranșe vor fi gata la sfârșitul lunii octombrie 2009.

În cât timp s-a făcut testarea și câte testări (adică pe ce număr de populație voluntară) s-au făcut în țară noastră? Ele nu puteau fi mai multe decât în Germania, unde s-a decis ca vaccinarea să nu fie obligatorie, fiindcă vicepreședintele Asociației Medicale Germane, Frank Ulrich, a avut demnitatea de a recunoaște testarea insuficientă a vaccinurilor. [...] Vă solicităm să luați exemplu și să nu serviți interesele unor companii străine, așa cum urma să se întâmple în cazul vaccinului împotriva virusului HPV. Nu putem permite ca OMS să introducă o dictatură medicală în România!

2. Privind obligativitatea vaccinului:

Ați specificat, recent, într-un comunicat, arogându-vă o autoritate nepermisă într-o țară democratică: *”Aș vrea să fim foarte clari: vaccinul este obligatoriu! [...] Aici toată lumea se vaccinează, îi place sau nu-i place.”*

[...] Ne puteți obliga să ne vaccinăm

Am rătăcit departe de Dumnezeu și am suferit mult, dar Hristos a înviat în inima mea

„Fiică, ție zic, scoală-te!”

(Marcu 5:41)

Încă de la începutul creștinismului am văzut marea dragoste și milă pe care Mântuitorul a arătat-o tuturor celor ce s-au pocăit sincer pentru păcatele lor. Din nefericire, deși foarte mulți dintre noi **ne autonumim creștini ortodocși, nu ne comportăm ca niște creștini. Trăim într-o societate în care, dacă zicem că nu am omorât pe nimeni și nu am făcut rău nimănui, considerăm că suntem pe drumul cel bun.** Părintele Arsenie Papacioc spunea că „orice clipă înseamnă un timp și orice suspinare poate fi o rugăciune”, îndemnându-ne să avem o stare de prezență continuă a lui Dumnezeu în conștiință. Dacă reușim să dobândim această stare, atunci nu putem să nu observăm tot răul și toată necurăția din sufletele noastre și să nu alergăm către bunul Dumnezeu pentru vindecare. Ana E. este o tânără care a căzut în păcate grele și a trăit mulți ani într-o stare de nepăsare față de poruncile Mântuitorului. Însă, la un moment dat, a răspuns strigătului puternic al conștiinței și a deschis lui Hristos ușa inimii ei. (R.T.)

- Ana, când ai început să-L cauți pe Dumnezeu?

- Știam că Dumnezeu este undeva, dar nu știam unde. Și am început să caut, dar în întuneric, pentru că din moment ce nu căutam acolo unde am primit botezul, nu puteam să caut decât în întuneric. Pe la 19 ani a venit un unchi la mine și mi-a adus o traducere eretică a Bibliei, el fiind convertit de curând la „creștinii după evanghelie”. A venit să facă prozelitism la mine acasă. La 19 ani, abia ieșită din comunism, crescută într-o familie în care numai de Paști

și de Crăciun se vorbea despre Dumnezeu, știam doar atât: că Dumnezeu e bun și mi-ostiv. Încet, încet, am început să cercetez acea Biblie și să merg la sectari. Credeam că acolo este Dumnezeu pentru că nu aveam la ce să mă raportez, eu neintrând în Biserica ortodoxă pe care o vedeam închisă și la propriu și la figurat. Nu am fost consecventă, nu m-am ținut în mod serios de aceasta, pentru că nici nu eram serioasă în ceea ce făceam. Și pe la martorii lui Iehova m-am perindat, pe la bapțiști. Întâmplarea făcea că pe oriunde am lucrat, întâlneam un sectar.

La unul din serviciile mele, am avut o colegă bapțiștă care m-a luat cu ea la adunările lor. Limbajul meu devenise aproape ca al lor atunci când discutam despre Dumnezeu, credință, suflet. Comparând trăirile mele de la slujbele noastre cu ceea ce simțeam când mergeam la ei, pot spune că acolo este mare înșelare, dar diavolul cel viclean are grijă să te facă să te simți bine – pentru că ei sunt primitivi, cântam cu toții, dar știm că misiunea lor este de a-l asculta pe satana și de a duce cât mai multe suflete pe calea pierii. Cei care s-au întors la ortodoxie (și, firește, toți creștinii ortodocși) pot da mărturie despre bucuria de nedescris și simțămintele de înălțare a inimii către Înalt pe care o trăiesc când participă la slujbele noastre. De aceea, în sufletul meu este un strigăt puternic către frații înșelați de eretici: Frați dragi în Hristos, nu vă lăsați amăgiți de satana și de slujitorii lui! Alegeți calea cea bună, faceți-vă prieteni pe Sfinți și pe Măicuța Domnului!

- În ce fel ți-ai petrecut primii ani ai tinereții?

- Am căzut și în păcatul desfrâului și de aici, mergând mai departe, am ajuns să fac cinci crime – am omorât cinci copii. Încet, încet, am început să mă îmbolnăvesc sufletește și să mă afund într-un întuneric din ce în ce mai adânc. Cu timpul l-am cunoscut pe Constantin, cel ce avea să-mi devină soț, și l-am părăsit pe primul meu prieten. Dar și Constantin venea dintr-o familie în care niciodată nu s-a pus problema credinței – Dumnezeu nu exista deloc acolo, era o neorânduială totală în familia lui. Am stat 11 ani necununați, trăind într-un continuu păcat.

- Cum te raportați la păcate în acea vreme?

- În momentul în care trăiam în desfrânare mi-am pus numai pentru o scurtă perioadă de timp problema că acest lucru este păcat, după care nu mi-a mai păsat. Îmi ziceam că oricum nu mai am scăpare. Mă simțeam o roabă a patimilor în care mă cufundasem, era o luptă continuă care se dădea în sufletul meu și o suferință cumplită pe care însă, la acea vreme, nu o percepeam ca suferință. Mai târziu mi-am dat seama că era „neliniștea cea bună”, cum spunea părintele Paisie Aghioritul, era viermele cel neadormit al conștiinței care a început să dea semn că eu nu sunt așa cum trebuie.

- Ai spus mai înainte că ai avortat de mai multe ori, cum priveai atunci avortul?

- Știam că este un păcat, de la mama mea, care nu pierdea nicio ocazie să-mi reamintească că avortul este ceva înfiorător

– dar aveam o prejudecată: credeam că până pe la 4 luni nu este suflet în ființa zămislită, ci doar o masă de carne. Știința însă a dovedit că ceea ce gândeam nu este adevărat. Și am făcut acele crime în virtutea inerției. Eu mă înfricoșez acum când vorbesc despre aceste lucruri, pentru că atârnă foarte mult în viața mea și în sufletul meu crimele pe care le-am făcut. Nu am pace și nici liniște și, uitându-mă la copiii pe care îi am, mă gândesc că astfel de ființe am omorât. Bineînțeles că m-am îmbolnăvit sufletește, progresiv, și ajunseseam la deznădejde. Așa m-a găsit Dumnezeu și m-a repus pe cale. Am gustat puțin câte puțin din mila Lui cea mare, din dragostea pe care o are față de noi, păcătoșii. Acum, știind că mi-am cheltuit viața în păcate, nu fac decât să mă căiesc. Este în sufletul meu o pocăință continuă, fără lacrimi vizibile, dar este așa o sângerare în sufletul meu... Am în suflet o rană mare, pe care numai bunul Dumnezeu o poate vindeca.

- Ana, dar noi știm că dacă ne mărturisim păcatele Dumnezeu ni le iartă?

- Da, știi asta, dar eu nu m-am iertat. Nu pot să mă iert, având în vedere toate păcatele săvârșite.

- ...Și, la un moment dat, tu și Constantin ați auzit chemarea lui Dumnezeu.

- Da. Eu și Constantin, după ani de zile în care am trăit în desfrâu, ne-am cununat în sfârșit – pentru că, la rândul nostru, trebuia să cununăm pe cineva, iar noi, nefiind căsătoriți în fața lui Dumnezeu, nu puteam să fim nași. Așa că, după ce am primit propunerea de a fi nași și după ce am aflat că trebuie să fim cununați la biserică

pentru a fi părinți duhovnicești ai unei familii, am săvârșit taina cununiei. După taina cununiei, s-a întâmplat ceva cu viața mea și Dumnezeu a început să mă cerceteze în taină. Și, asemenea unui părinte care își muștră fiul iubit, m-a bătut, dar mi-a bătut trupul ca să îmi vindece sufletul. Însă acest lucru l-am înțeles mai târziu.

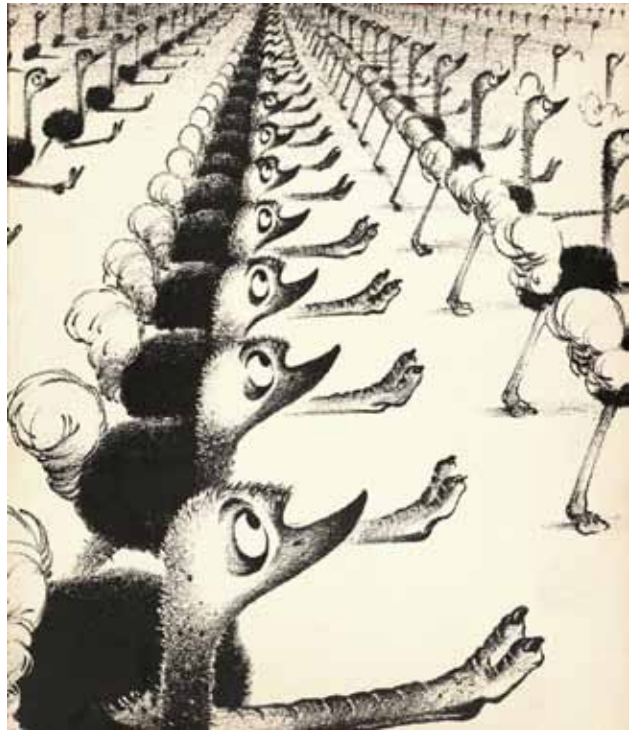

- Vorbește-ne despre prima ta spovedanie.

- Prima mea spovedanie aș numi-o nașterea mea din nou. După prima spovedanie, o săptămână am simțit că nu ating pământul. Radiam de fericire și îmi venea să spun tuturor celor din jur ce trăiesc și ce mi s-a întâmplat. Am simțit că o mulțime de lanțuri grele au căzut de pe mine în clipa în care am primit prima dezlegare

Se introduce o nouă taxă: impozitul pe aerul consumat

Urmând unui plan mondial de reducere a gazelor cu efect de seră prin instituirea unei taxe globale pe emisia de dioxid de carbon, din 2010 în România se întrevede posibilitatea introducerii unei noi taxe: taxa pentru emisiile de dioxid de carbon rezultate din consumul propriu de gaze, electricitate și transport. De fapt, taxa pe dioxid de carbon nu este altceva decât impunerea unei taxe pe aerul consumat, având în vedere că emisiile de dioxid de carbon sunt o consecință naturală a consumului aerului necesar arderilor corespunzătoare. Și de la taxa pe aerul consumat de mașini până la taxa pe aerul pe care îl respiră omul nu mai este decât un pas, care se profilează tot mai clar în declarațiile și măsurile organismelor internaționale. Iar de aici, de ce nu ne-am putea gândi că în viitorul nu prea îndepărtat va trebui să plătim o taxă la fiecare copil născut, pentru simplul fapt că acesta, existând și respirând, va consuma aerul planetei?! Oare aici se dorește să se ajungă?

După cum ne informează agențiile de presă, țara noastră, luând în discuție în cadrul Ministerului Economiei impunerea unei taxe pe dioxidul de carbon, urmează în mod fidel unui plan conceput de Marea Britanie și intitulat „Planul de Salvare a Terrei”. Planul a fost susținut și la Summitul ONU pe probleme de mediu, desfășurat la sfârșitul lunii septembrie în New York, SUA, și urmează a fi implementat la nivelul întregii Uniuni Europene de anul viitor. În cadrul summitului, președintele Franței,

Nicholas Sarkozy, a subliniat la rândul lui faptul că „în politică, economie, mediu se impune necesitatea unei noi guvernări mondiale” și a pledat pentru crearea unei Organizații Mondiale a Mediului și înființarea unei taxe pentru emisiile de dioxid de carbon la granițe. Franța va implementa, la rândul ei, o taxă asemănătoare de anul viitor. (Cf. *Cotidianul și Mediafax.ro* din 24 septembrie 2009)

Dacă ecologismul a însemnat până nu demult o atitudine de reproș și indignare pe care fiecare om onest o resimțea față de exploatarea irațională și distrugerea naturii operată de marile companii moderne ajutate de tehnică, acum el a ajuns tot mai mult o ideologie, pentru care omul este principalul dăunător al unei naturi divinizate.

Taxa în sine, pe care organizații internaționale precum ONU încearcă să ne-o impună, vorbește de la sine: dacă fiecare cetățean al lumii trebuie să plătească o taxă pentru simplul fapt că există, atunci însăși existența omului devine o problemă pentru existența planetei. Putem spune, astfel, că taxa are la bază incredibila pretenție că prin simplul fapt că respiră, omul este un dăunător. Dar, dacă omul trebuie să plătească o taxă pur și simplu pentru faptul că este nevoit să consume gaze și energie și, de ce nu!, pentru că respiră, el a devenit un intrus în propria sa casă, un nepoftit care trebuie să plătească un bir pe existență. Ne întrebăm, atunci, cine sunt noii proprietari ai Pământului?

În preajma Summitului ONU pentru probleme de mediu, parcă pentru a-i

pregăti agenda, au apărut câteva pretinse studii științifice care susțin, nici mai mult, nici mai puțin decât că omul este cauza deteriorării mediului înconjurător prin însăși apariția sa pe lume. Astfel, *London School of Economics* a publicat la începutul lunii septembrie un studiu care afirmă că cel mai bun și cel mai ieftin mod de a combate încălzirea globală este folosirea contraceptivelor pentru diminuarea populației. „Roger Martin, directorul *Optimum Population Trust* de la London School of Economics, a declarat că «a fost întotdeauna evident că emisiile totale depind de numărul celor care le produc... Cantitatea emisiilor nu poate fi redusă așa cum vrem noi în timp ce populația continuă să crească.»” (cf. *hotnews.ro*) În august apare un alt studiu, realizat de doi cercetători din statul Oregon, SUA, care afirmă că cel mai bun mod de a susține cauza ecologistă este abținerea de la a mai face copii. Astfel, „cercetătorii Paul Murtaugh și Michael Schlax de la Universitatea de Stat Oregon afirmă că a avea copii este una dintre ocupațiile cele mai «distructive» pentru mediu. Principiul de bază al studiului este acela că «o persoană este responsabilă pentru emisiile [de dioxid de carbon ale] descendenților săi». Orientarea anti-procreativă a mișcării ecologiste capătă susținere în lumea științifică. Luna trecută, *British Medical Journal* a publicat un articol pe aceeași temă, în care se anunță că a avea mai puțini copii are un efect similar cu renunțarea la mașinile mari consumatoare de carburant fosil. Recent, propaganda

După 1990, în țara noastră au existat tentative repetate de legalizare a prostituției, deși studiile științifice realizate în străinătate au demonstrat statistic că legalizarea nu stopează, ci crește acest flagel.

În această toamnă o comisie prezidențială a propus, din nou, legalizarea prostituției. Sondajul de opinie realizat cu această ocazie a arătat că 53% dintre români sunt de acord cu acest demers. Același sondaj subliniază că o trăsătură comună a celor care sunt de acord este că nu îi interesează problemele societății.

Am primit la redacție mai multe scrisori pe această temă. În una dintre ele, Marius B., student la Facultatea de Științe Economice din Cluj-Napoca, ne întrebă: „Ce trebuie să facă creștinul în fața propunerilor legislative de acest tip? Cât de mult trebuie să se implice Biserica în aceste probleme?”

Problema prostituției, din punct de vedere legislativ, aparține dreptului public. Ce scop au legile dreptului public? Să ocrotească interesele întregii societăți. Mai este valabil în ziua de azi acest lucru?

Astfel de propuneri nu sunt *legi*. Atât timp cât o normă, o lege, nu mai îndeamnă la bine, aceea nu mai este *lege*. Acea este o abatere de la definiția legii. O lege trebuie să urmărească binele obștesc, social și moral, al unei societăți.

Când s-a abătut de la aceasta, nu mai este lege, ci *fărădelege*. Este o anormalitate croită după mintea și gândirea celor care o promovează.

De ce este haos în societate? De ce nu se mai respectă legile? Pentru că sunt legi care contravin moralei și bunului mers al societății, bunului simț. Nu se mai respectă, pentru că legea nu mai este lege.

În zilele noastre vedem cum vârfurile societății spun binelui *rău* și răului *bine*. Ce le mai rămâne de făcut membrilor societății, celor care sunt obligați să respecte legile respective, care sunt obligați să se supună anormalității? Este greu, dar trebuie să facă un singur lucru: să protesteze cum pot, să se împotrivescă fiecare de acolo de unde este, de la locul lui din societate. Este în învățământ, este profesor, dascăl? Să spună că este o anormalitate. Conduce o instituție? Dacă are conștiință, să spună: ceea ce se propune este o anormalitate.

Pe lângă aceasta, cu toții, și mari și mici, să ne rugăm. Acesta este, poate, lucrul care se înfăptuiește în ziua de astăzi cel mai greu. Și mai ales când este vorba să mă rog pentru binele comun, nu pentru o problemă a mea. Este greu de făcut această rugăciune, căci indiferențismul, egoismul și îndreptățirea au crescut foarte mult. Este greu, căci *aproapele* nu mai este aproape: nu mă interesează ce face celălalt de lângă mine.

Pe cei 53% dintre români care sunt de acord cu legalizarea prostituției nu-i mai interesează omul de lângă ei, nu-i mai interesează viața lui. Pentru mine, acei 53% nici nu mai cred în Dumnezeu – ceea ce este grav, foarte grav. Membrii societății sunt și membrii Bisericii. Dintre români, 87% s-au declarat creștini ortodocși. Ce fel de creștini ortodocși

sunt? Să spunem că trei procente din cei 53% sunt de alte confesiuni. Dar 50% sunt ortodocși! Cum au ajuns acești 50% de ortodocși să gândească în felul acesta? Este foarte îngrijorător pentru noi ca păstori, ca Biserică, faptul că fiii duhovnicești ai Bisericii noastre gândesc astfel.

În concluzie, fiecare acolo unde este, prin tot ceea ce poate să facă, să facă astfel încât să nu se ajungă la așa ceva; și să apelăm la rugăciune, cât de mult, ca să nu se întâmple așa ceva.

O patimă nu se oprește cu altă patimă și nici alimen-tând-o cu altceva. O patimă se oprește atunci când pun în locul ei virtutea. În locul răului trebuie pus binele. Mântuitorul Hristos spune clar: mătură casa, curăț-o și pune ceva în loc. Ce să pui în loc? Virtutea. Li se pare că vor face curat, că vor rezolva unele probleme prin legalizarea prostituției, dar se întâmplă exact ca la Evanghelie: vin încă șapte duhuri mai rele care chinuie mai multe suflete și va fi mai rău. Asta s-ar întâmpla prin legalizare!

Cunosc tineri – căci ei sunt de multe ori cei care mai fac câte ceva în societate – care se tem să se mai avânte în această luptă. Ei, de fapt, nu mai au un suport – moral, duhovnicesc, social, nu mai au pe cine să se sprijine. Ei își pun întrebarea: acționez în felul acesta, ies la luptă, dar pe mine cine mă sprijină, cine îmi ia apărarea? Or, pe linie socială, administrativă sau politică, nu le ia nimeni apărarea. Câți clerici, preoți, stareți de mănăstire, ierarhi

sunt care să ia apărarea unor tineri când aceștia iau o atitudine fermă împotriva unui păcat, câți li se alătură și merg alături de ei? Nu prea se întâmplă așa ceva... Acești tineri dezarmează de la chemarea de a-și apăra sufletele lor și ale aproapelui pentru că nu au un model, nu au un suport, nu este cine să îi sprijine. Ei nu mai au modele, pentru că trăim într-o societate fără modele.

Lupta aceasta ar trebui condusă în primul rând de Biserică – prin ierarhia superioară și inferioară. Pentru că ei vor da răspuns înaintea lui Dumnezeu de ceea ce se întâmplă. În alte vremuri, conducătorul politic și păstorul duhovnicesc erau împreună-lucrători. Așa au fost domnii și mitropoliții din vechime – lucrau împreună și aveau un singur scop: binele neamului și al societății. Ei gândeau în duhul Bisericii, în duhul lui Dumnezeu, al lui

Sfânta Parascheva

Hristos. Pe când, acum, păstorul bisericesc trebuie să vegheze asupra a ceea ce se întâmplă în societate și să nu cruțe pe cei care propagă răul din cauza unor interese personale. Păstoriile de suflete trebuie să spună lucrurilor pe nume, clar! Dar, fiindcă lipsește discernământul, nu se mai spune lucrurilor pe nume. Ne înfricoșăm văzând că gândirea patristică, duhovnicescă, gândirea Părinților se împuținează în Biserica noastră. Lipsa acestei gândiri ne face să stăm cu mâinile în sân și să fim indiferenți la atâtea și atâtea murdării care se azvârlă în popor.

Bucură-te, Sfântă Parascheva, mult folositoare!

Într-o seară a venit la Sfânta Mitropolie o doamnă de 35 de ani, foarte agitată, emoționată până la lacrimi. Plângea și se închina la toa-te icoanele, dar mai ales la Cuvioasa Parascheva. După ce s-a mai liniștit am întrebat-o ce are. Și a zis că e foarte fericită și a venit să-i mulțumească lui Dumnezeu și Sfintei Parascheva. Mi-a povestit:

Sfânta Parascheva se arată unui corăbier oarecare luminând ca o stea

„Sunt funcționară în Galați și m-am hotărât să fac facultatea de germană, dar nu mă simțeam așa bine pregătită. În drum spre Iași, venind pentru examenul de admitere, m-am întâlnit pe tren cu o domnișoară care era în aceeași situație. Când am ajuns la Iași, eu i-am propus domnișoarei să mergem amândouă la Sfânta Parascheva să-i cerem ajutorul. Domnișoara, foarte mândră, mi-a răspuns «că ea nu are nevoie de ajutorul nimănui, căci este pregătită bine». Eu totuși am venit la Sfânta Parascheva și i-am cerut ajutorul și mi l-a dat. La examen cea bine pregătită a picat și eu am reușit, iar acum am venit să-i mulțumesc Cuvioasei”.

În anul 1968, prin luna martie, într-o dimineață, Părintele Stareț Ioanichie de la Sfânta Mitropolie se apropie de mine

și-mi spune, arătând spre o doamnă: „Vezi, doamna aceea a venit din Bulgaria și nu știe românește, matale știi rusește, încearcă să vorbești rusește cu ea să vedem ce dorește - dacă știe și ea rusește”. Într-adevăr, doamna știa rusește. S-a bucurat că poate să-și spună durerea ei și, plângând, mi-a povestit că are un singur băiat, care a ajuns la facultate în anul doi și subit a înnebunit, dar într-o formă așa de gravă că îl ține într-o cușcă.

Ea întotdeauna a fost credincioasă, în schimb soțul ei este un ateu și întotdeauna îl blestema pe copilul lui și înjura pe Dumnezeu. Ea însă mereu se ducea la biserică, rugându-se cu lacrimi pentru copilul ei. Într-o noapte visează o femeie înaltă, îmbrăcată în negru, care-i spune: „Dacă vrei să fie sănătos copilul tău, să vii la mine”. Femeia n-a întrebat-o unde să meargă și cine este aceea pe care a visat-o.

Peste vreo două luni iarăși visează aceași femeie care-i spune același lucru ca prima dată. Atunci ea o întreabă: „Dar cine ești și unde să mă duc?”. Ea a răspuns: „Sunt Sfânta Parascheva din Iași!”

Doamna din Bulgaria locuia chiar în capitala țării - Sofia. Imediat s-a dus la ambasada și, căpătând pașaportul, a venit la Sfânta Parascheva. M-a întrebat ce să facă, cum s-o roage pe Sfânta Parascheva pentru fiul ei? Am învățat-o, iar ea a dat pomelnic pentru un an de zile, din proprie inițiativă. Toată ziua nu s-a dezlipit de la sfânta raclă până seara, apoi a plecat.

După un an a venit cu mama ei de 90 de ani să-i mulțumească Sfintei Parascheva că băiatul ei s-a făcut complet sănătos și continuă studiile la facultate.

* * *

Prin anii 1950-1954 comuniștii au vrut s-o îngroape pe Cuvioasa ca să nu-i mai deranjeze mulțimea de credincioși care veneau să se închine zilnic.

S-au sfătuit în secret și, într-o dimineață, au trimis niște oameni să sape groapă în cimitir. Când au început să sape, cerul, care până atunci era senin și însorit, s-a întunecat, au apărut niște nori mari și negri, a început un vânt năprasnic, cu ploaie și gheață cât oul de porumbel, cu tunete și fulgere, de credeai că-i rade Domnul de pe fața pământului. Îngroziți, oamenii au alergat cu mic cu mare la mitropolie să se roage Cuvioasei Parascheva să mijlocească ea la Bunul Dumnezeu, ca să nu-i prăpădească. Au chemat preoții, au tras clopotele și au făcut cu toții acatistul și paraclisul cuvioasei și alte rugăciuni către

Domnul și Maica Domnului, încât toată biserica era numai lacrimi și suspine. S-au rugat până târziu. Furtuna s-a potolit. Intre timp au venit vreo 6 bărbați care au povestit mulțimii unde au fost și ce au vrut să facă edilii orașului fără știrea preoților și a mitropolitului, dar Cuvioasa Parascheva le-a arătat că nu ei conduc Iași ul.

Văzând minunea, mulți s-au întors la Dumnezeu și cu toții au dat slavă lui Dumnezeu și au mulțumit Cuvioasei că a rămas în mijlocul lor, să le fie ajutoare și grabnic folositoare în necazuri.

* * *

Elena G. din Iași, la vârsta de 22 ani, fiind în Roman, a visat într-o noapte pe Sfânta Parascheva în biserică, cu mai multă lume, unde parcă toți așteptau ca sfânta să se scoale și să vorbească cu cineva, într-adevăr, sfânta s-a ridicat din raclă și i s-a adresat astfel:

„Fetișo, tu ești însărcinată, dar să nu te duci să avortezi, că apoi o să ai mari greutăți în continuare și o să mori. Dacă o să mă ascuți, o să naști o fată frumoasă, deșteaptă și milostivă și o să-ți meargă bine în continuare și nu o să ai necazuri prea mari în viață”.

Soțul o îndemna la avort, dar niște rude o sfătuiau să nu facă aceasta. Acest vis l-a avut în noaptea dinainte de a se duce la doctor. A doua zi a plecat totuși la doctor, dar cu oarecare frică și nehotărâre. Ajungând la doctor, a luat-o frica pe sală, când trebuia să intre, și s-a întors acasă. Apoi a născut o fetiță de 4,5 kg, foarte frumoasă, care acum are 34 de ani și este foarte inteligentă, vorbește cinci limbi străine, și este cu adevărat milostivă și credincioasă. Aceasta, încă de când

era mică împărțea tot la săraci, iar acum este doctoriță și orice rugăciune care o face ea la Sfânta Parascheva, în orice necaz ar fi, imediat este ascultată.

Așa a scăpat Sfânta Parascheva pe această mamă de la moarte - ea însăși fiind credincioasă de mică copilă - și pe această fiică care este de folos celor din jur cu inteligența sa,

cu mila de săraci și cu celelalte fapte bune.

Fragmente din cartea *Suferințele Mamei Blondina*, Ed. Măn. Sihăstria, 2005. Ea a stat între 1956-1971 pe lângă Catedrala Mitropolitană din Iași. Într-o vedenie, Sfânta Parascheva i-a spus să scrie ce a văzut și a auzit.

Sfântul Dimitrie Basarabov făcătorul de minuni

Dumitru, un foarte bun cântăreț bisericesc, a primit un ajutor deosebit de la Sfântul Dimitrie cel Nou. Venise în București din Constanța. Când a ajuns în Capitală, a început să muncească și s-a căsătorit aici. Fata pe care o luase era însă una cu înclinații mai lumești. Văzând că nu se potrivește, cei doi au hotărât să se despartă. Însă, dacă divorța, băiatul rămânea fără casă, pentru că locuiau în apartamentul fetei. Văzându-l abătut, lumea din biserică unde cânta îl întreba: „Domnu’ Dumitru, de ce sunteți așa întristat?” El le răspundea: „Am niște necazuri acasă. Acum sunt pus în situația de a nu avea unde să locuiesc. Nu am unde mă duc”.

Dumitru a început să meargă des la Catedrala Patriarhală pentru a se închina la moaștele Cuviosului Dimitrie. Trecând mai multe zile, într-o noapte i s-a arătat Sfântul în camera unde se odihnea. L-a recunoscut. Avea chipul asemenea cu cel zugrăvit în fresca de la raclă. Nu i-a spus nimic, doar a înclinat

puțin capul, după care a dispărut. A doua zi, ieșind din biserică, Dumitru a plecat din nou îngândurat. Mergea fără nici o destinație. Din urmă, a fost ajuns de o bătrână. L-a întrebat: „De ce ești mereu lipsit de bucurie?” „Nu am unde să mă duc. Soția mă gonește de acasă, nu am unde locui!” „Dacă cauți gazdă, eu am două camere. Vino și vezi”. Dumitru a plecat la bătrânică și a rămas la ea. S-a căsătorit cu nepoata acesteia și viața lui a reintrat pe făgașul normal. Fiind de profesie horticultor, pentru priceperea lui în aranjamentele florale, Dumitru a ajuns să fie cunoscut chiar de Ceaușescu, care i-a dat sarcina să se ocupe de cele mai importante grădini publice din București. Ba i l-a recomandat și președintelui Iugoslaviei, Tito, care l-a primit la Belgrad pentru a înfrumuseța grădinile din capitala sârbă. Dumitru are acum 80 de ani.

În 1989, în urma slujbei Sfântului Maslu,

Ortodoxia a păstrat tezaurul Bisericii primare a lui Hristos

Lupta dusă de un catolic practicant pentru a primi botezul în Ortodoxie (III)

„Ecumenismul e un pericol foarte mare. El vrea să șteargă identitatea. Și dacă a șters identitatea, s-a reușit cel mai grav lucru. Numai Biserica Ortodoxă va fi aceea care va avea numai de pierdut.”

Luca Zolli

Redăm ultima parte a dialogului cu Luca Zolli, italian din Benevento (lângă Napoli), care a primit botezul ortodox în anul 2005 într-o comunitate ortodoxă greacă din sudul Italiei. Convorbirea s-a desfășurat în limba română, pentru care Luca are o nedisimulată dragoste. Am păstrat frumusețea simplă a exprimării sale și am intervenit tacit doar în cazul pușinelor dezacorduri sau greșeli gramaticale.

– *Aș vrea să ne povestești puțin despre momentul Botezului și despre ceea ce a urmat. Ce sentimente ați avut?*

– Toată slujba, de când au început blestemele împotriva diavolului, deja m-am simțit altfel. Pentru mine un moment foarte, foarte important, a fost acela când m-am întors înspre răsărit și am simțit o bucurie imensă. Când am fost uns cu ulei, deja simțeam o bucurie pe care am

Botezul Domnului

dorit-o în fiecare zi din anii în care am așteptat ziua botezului.

Deci, Sfântul Duh chiar lipsește în Biserica Catolică!... În momentul acela, eu simțeam că începeam să fiu înconjurat de frumusețea Lui. Și nu momentul în care am intrat în apă a fost cel mai important pentru mine; a fost după aceea, când am fost și miruns. Momentul ulterior, în care știam că se împlinesc toate dorințele, a fost când m-am împărtășit. Acela era locul în care am vrut să ajung. Pentru voi poate că e o experiență de fiecare zi, dar pentru unul care a fost catolic, când te împărtășești la Biserica Ortodoxă, prima senzație pe care o ai e de bucurie, de *ebrezza*, cum zicem noi. Un moment asemănător am mai trăit încă o dată la Muntele Athos. Vreau să vă zic că de bucurie am început să plâng, dar ca să nu mă vadă nimeni am plâns în fața icoanei Mântuitorului – am stat 15 minute să plâng, dar de bucurie, numai de bucurie!... Era bucurie de dragoste, de dragoste că m-am simțit iubit și mă simt iubit. Și simțeam că în momentul acela, cu toate păcatele pe care le-am avut și pe care le-am făcut, Îl iubeam pe Iisus Hristos și-L iubeam că știam că m-a tras de la moarte.

În fiecare noapte de Înviere, vezi icoana Mântuitorului care-i trage din groapă... El, cu puterea pe care o are, dărâamă ușile ce sunt sub picioarele Lui și-i trage din mormânt pe Adam și Eva. Când Mântuitorul i-a tras din mormânt pe Adam și Eva, și pe mine m-a tras; și acum mă ține afară. De fiecare Înviere se întâmplă asta; se întâmplă și de fiecare dată când mă împărtășesc. Pentru aceasta cred că cineva trebuie să se pregătească foarte bine. O dragoste mai mare nu știu, eu nu reușesc să-mi imaginez

Învierea Domnului

– e Trupul și Sângele Său în mine! Dacă reușiți să vă gândiți la ceva mai mare, să-mi ziceți. Eu nu cunosc. Poate că greșesc, dar eu nu cunosc, nu-mi vine în gând!

Eu așa mă simt și nu mi-e frică. Când eram mic, la 6 ani, mi-era frică de moarte și întrebam pe oricine: de ce trebuie să murim? Și răspuns nu am avut niciodată! Acum nu mai am frică pentru că am încredere în Iisus Hristos că a biruit moartea pentru mine.

De unde sunt bucuros, de unde pot să am bucurie? Că poate mâine mor și se termină tot... Dar nu e așa. Când m-am împărtășit, atunci am simțit că împreună cu Iisus Hristos am învins moartea; când l-am blestemat pe diavol știu că nu mai sunt în puterile lui și atunci nu mai sunt în puterea morții. Dacă nu, ce rost are să-mi

iubesc nevasta, dacă mâine se termină tot? Sau copilul meu pentru ce îl cresc? Să mergi într-un mormânt, să fii îngropat acolo!? De asta eu zic: dacă stau la masă, discut cu alte persoane și mă simt bine, toate au un sens pentru mine fiindcă cred în viața veșnică. Dar dacă în schimb petrec o noapte întreagă și știi că mor – și modernismul oricum asta e! –, acolo se termină tot! În schimb pentru mine – nu! Dacă mă bucur pentru ceva, știi că e cinstit, că m-am bucurat cinstit și cred în Dumnezeu. Nu pierd. Și dacă mă bucur de o floare, știi că bucuria nu trece într-o clipă!

– *Ortodoxia a avut întotdeauna ca principiu de „prozelitism”, ca să-l numesc așa, deși nu-mi place termenul, acel „Vino și vezi!” de la Evanghelia lui Ioan, capitolul 1, versetul 46. Ea n-a căutat să convertească cu parul. Cum vezi contrastul dintre acest principiu nobil și acțiunile prozelitiste ale Inchiziției?*

– Ai spus bine când ai zis că Biserica Ortodoxă nu face prozelitism. Prozelitism e numai în Biserica Catolică. Iată, și eu și Emanuel, dar și alții, am venit singuri să primim botezul! N-ați venit voi să ne convingeți să facem lucrul. Ideea de Inchiziție e luată de la atei, să fii contra tuturor bisericilor. Și aici sunt multe minciuni istorice. O Inchiziție teribilă, cea mai rea pe care a cunoscut-o istoria, a fost cea din sudul Italiei, când Papa a trimis inchizitori în Calabria. Sfântul Grigorie Palama vorbește de un Sfânt Nichifor care a venit în Athos...

– *Sfântul Nichifor din singurătate, poimenit și în Filocalie?*

– Exact! El a fost italian, din Calabria. A fost persecutat aproape sigur de către Inchiziție, sunt documente... și a fugit din Calabria în Athos. Și el zicea că neamurile lui au fost trecute cu forța la Catholicism. Nu vroia să-și piardă mântuirea și a fugit în Muntele Athos. A preferat să fugă de greșelile Bisericii Catolice. Și asta spune multe! S-au păstrat actele proceselor făcute în Calabria. Cei ce vorbeau dialectul grecesc erau marginalizați, prizoniți. Asta seamănă foarte mult cu o poliție etnică! Nu poți să constrângi omul, dacă el vrea să fie cu adevărul. Acolo se folosea forța și constrângerea. De aceea, până azi în poporul Italiei de Sud au rămas niște semne pe care lumea nici nu le cunoaște. Fărâme de identitate istorică, din trecutul său, de pe când era ortodox. Rămâne... așa, ca o amintire pierdută. De exemplu, în Brindisi se face o prăjitură care se cheamă *coliva*. Dar nimeni nu știe că există *coliva* în Biserica Ortodoxă. Nu știe de unde s-a păstrat această denumire. Și mai sunt și altele. De exemplu, în Italia de sud s-a păstrat obiceiul de a cinsti și săruta moaștele și mormintele Sfinților. Dar normanzii îi opreau. Ei au ocupat tot sudul Italiei, care era parte componentă a Imperiului Bizantin; deci era ortodox. Și normanzii luau icoanele și le ridicau sus ca să nu poată ajunge oamenii și să le sărute. Iar ei, sârmanii, ce făceau? Sărutau vârful degetelor și trimiteau sărutul sus la icoane, pentru că nu ajungeau să le sărute cu buzele. Până azi în sudul Italiei, oamenii fac cruce și apoi sărută vârful degetelor, dar nu știu nici ei de ce fac asta, de unde le-a rămas. Un călugăr rus, care a fost cu

Sfântul Grigorie Palama

mine în Sfântul Munte, îmi spunea la întoarcere: „În Calabria sunt niște sate care sunt la fel ca la greci. Gândește-te că înainte nu era vreo diferență. Era un singur popor, cu o singură credință”... Părintele Ioannis Romanidis e mare, după părerea mea. Mi-a deschis ochii în multe privințe, ca istoric.

– *S-a încercat ștergerea urmelor? Înseamnă că istoria Italiei a fost falsificată?*

– Da, a fost falsificată. Dar acum, dacă cineva încearcă să vorbească despre asta, iese scandal. De ce nu sunt traduse cărțile lui Romanidis? În Italia nici nu se știe despre ele. Eu am scris pe un site despre istoria bizantină și imediat a ieșit scandal, de cum am început! Dar eu am zis tot, până la capăt. Trei ani m-am „bătut” cu un profesor italian de istorie bizantină pe acel site. M-a

invitat la Veneția. Trebuia să plec la Sfântul Munte și i-am spus că nu pot veni la Veneția. Printre altele îmi spune: „A venit aici o profesoară germană și a vorbit despre lumină în concepția ortodoxă. Am rămas fermecat!”. Asta mi-a ridicat mult moralul. Atunci, îți spun sincer, am rămas... I-am zis să intre într-o biserică ortodoxă, să se gândească la Tradiția ortodoxă...

– *Nicolae Iorga, un istoric român cunoscut, spunea că un popor ce nu-și cunoaște istoria e ca un copil ce nu-și cunoaște părinții. Crezi că o cunoaștere a istoriei nefalsificate i-ar ajuta pe italieni să se întoarcă la origini, la credința ortodoxă de odinioară pe care au avut-o strămoșii lor?*

– Foarte mult. Ar fi un lucru imens pentru Italia. Poți să-ți cunoști părinții adevărați, mai ales în sud. În nord se simte diferența, pentru că acolo influența francilor a fost directă. În centru și sud nu a fost, de aceea acolo, până la 1400-1500, în biserici mai existau iconostase, catapetesme ca în bisericile ortodoxe, dar au fost distruse după Conciliu. Chiar și acum, la Otranto se mai păstrează niște mănăstiri ortodoxe dărâmate, dar nimeni n-are curajul să le renoveze. După mine, asta-i drumul pentru italieni, dar trebuie mai întâi să aibă un contact cu Ortodoxia!

– *Ce influență crezi că are astăzi ecumenismul asupra unui heterodox care dorește să afle adevărul, Biserica dintru început?*

– Ecumenismul e un pericol foarte mare! El vrea să ștergă identitatea. Și, dacă a șters identitatea, s-a reușit cel mai grav lucru. Cea care are numai de pierdut e doar Biserica Ortodoxă. Cea Catolică are

Dumnezeu Însuși descoperă sfinților adevărata cale pe care trebuie să o urmăm

(continuare din nr. 8)

Atunci când s-a auzit că Gheron Iosif Isihastul a trecut de partea mănăstirilor, zelotiștii din împrejurimi au spus:

– A vorbit Dumnezeu! El vorbește cu Dumnezeu și de aceea a primit vestire în rugăciune. Prin urmare, acesta este adevărul. Căci Harul lui Dumnezeu vine în sufletele sfințite și le descoperă adevărul. Nu descoperă oricui s-ar întâmpla.

Starețul nu avea diplomă universitară de absolvire a teologiei de școală. Era însă un adevărat teodidact și, ca un văzător de Dumnezeu, era inițiat în adevărata teologie. Niciodată nu mi amintesc să fi făcut ceva fără să fi primit vestire de sus. Pentru această problemă atât de importantă ne-a pus pe toți să postim trei zile și să ne rugăm. Timp de trei zile nu am mâncat nimic, ci am băut doar apă.

În a treia zi, Starețul s-a închis în coliba sa și toată noaptea s-a rugat vărsând șiroaie de lacrimi. Iar noi îl așteptam afară pe Stareț, ca pe un alt Moise, ca să ne dea rezultatele „sinodului”.

După rugăciune se pare că a avut o descoperire, căci, ieșind afară, ne-a spus:

– „Câți sunteți credincioși...” Părinților, s-a terminat! Am primit vestire că trebuie să

trecem de partea mănăstirilor. Acesta e adevărul. Zelotiștii sunt înșelați!

Cu adevărat, mare și bruscă a fost întoarcerea Starețului, căci fusese zelotist și încă unul înfocat. Până atunci cu toții fusese zelotiști: bătrânul Arsenie, părintele Iosif cel tânăr, eu, părintele Efreim Katunakiotul, bătrânul Nichifor și alții... O astfel de schimbare bruscă a Starețului a fost ca un fulger. Dar fiindcă Starețul nu a fost niciodată fanatic și nici nu a urmat cu patimă o cale, am înțeles îndată că ceea ce ne spunea era adevărul, era Ortodoxia.

– Gheronda, ce ai văzut?

– Nu vă voi spune. S-a terminat! Vom urma calea pe care o urmează mănăstirile și-l vom pomeni pe Patriarh.

– Eu nu-l pomenesc pe Patriarh, s-a

Starețul împreună cu fratele său după trup, părintele Atanasie

împotrivit părintele Athanasie. Este eretic!

Părintele Arsenie a mers atunci în spatele Starețului și i-a spus:

– Gheronda, mulți s-au înșelat. Chiar și Sfinți...

– Părinte Arsenie, unu și cu unu fac doi. Ia-ți traista și pleacă!

Atunci am înlemnit cu toții. Părintele Arsenie, de îndată ce a auzit aceasta, i-a spus Starețului:

– Iertați, iertați!

Părintele Athanasie însă s-a opus, zicând:

– Dar așa-i așa, celălalt e altfel.

– Tu, părinte Athanasie, ia-ți traista și mergi la Lavră, și spune-le că ne vom supune mănăstirii și Patriarhiei. Veți merge acolo ca

să vă înscrieți. Repede! S-a terminat. Veți lua buletine și vom deveni în mod oficial monahi ai Mănăstirii Marea Lavră. Aceasta este calea lui Dumnezeu. Zelotistii au pierdut calea. Auzi, să spună că Tainele nu au har și că noii calendariști sunt osândiți!

Și astfel, părintele Athanasie a pornit spre Lavra cu traista în spate, dar plin de gânduri. Se gândea: „Oare Starețul are dreptate ori nu?”. Și așa cum mergea prin pădure, a obosit și s-a așezat ca să se odihnească puțin. Atunci a adormit și a avut o vedenie care l-a încredințat de poziția dreaptă a Starețului. Când s-a trezit, a pornit îndată înapoi și, plin de entuziasm, i-a spus Starețului:

– Gheronda, mă supun. Și pe Patriarh îl pomenesc și fac orice îmi spuneți. Ceea ce am văzut... este voia lui Dumnezeu.

Ce anume a văzut, nimeni nu știe. Pe atunci eram mic, nu am cercetat să aflu ce văzuse. Și, într-adevăr, am mers la Lavra ca să scoatem buletine. Însă unii zelotiști s-au smintit și au început să spună multe. Bătrânul Nichifor a început să strige. Până și părintele Efreim de la Katunakia i-a spus:

– Gheronda, ia aminte, căci Părinții au spus că până și cei aleși se vor înșela în zilele de pe urmă!

– Părinte, i-a spus atunci Starețul, dacă nu vrei să liturghisești, pleacă! Să mergi la starețul tău.

Fiindcă vestirea o primise de la Dumnezeu, nu asculta pe nimeni. Iar noi, cei mici, nu ne împotriveam. Dacă Starețul spunea „da”, „da” rămânea. Spunea „nu”, „nu” rămânea. Pentru noi, cei mai tineri, nu exista împotrivire. Nu aveam nici cea mai mică îndoială în hotărârea Starețului.

Familia creștină pe drumul mântuirii

Tot mai mulți credincioși trec pragul bisericii din curtea Facultății de Teologie, a Universității „Aurel Vlaicu” Arad, unde părintele Ștefan Negreanu oficiază slujbele, atât pentru a-l asculta cât și pentru a-i cere sfaturi legate de diverse probleme cu care se confruntă. Curtea Bisericii se umple duminica de copii, lucru care i-a determinat pe credincioși să-l numească „părintele copiilor”.

Ce stă la baza unei familii creștin-ortodoxe?

Sfinții părinți ai Bisericii Ortodoxe, în special Sfântul Ioan Gură de Aur, ne învață că biserica cea mică este chiar familia, lucru într-un adevărat, având în vedere că Mântuitorul spune așa: „Că unde sunt doi sau trei, adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor.” Mica Biserică pune baza Marii Biserici. Dacă o căsnicie se întemeiază pe credința în Domnul nostru Iisus Hristos, atunci ea constituie o biserică. La început sunt

Părintele Ștefan Negreanu

doi în numele lui Hristos, după aceea vor fi trei, patru, cinci, șase, șapte, după câți copii va rândui Dumnezeu. De multe ori însă, unii oameni înțeleg prin câți copii va rândui Dumnezeu, câți copii vor rândui ei. Aceștia nu pot forma o familie creștină. Se cred creștini, dar se feresc de a avea copii, ceea ce este un păcat foarte mare. Mă refer aici la ferirea propriu-zisă, prin tot felul de mijloace, până la avortul chirurgical sau medicamentos (anticoncepționalele).

Totuși, din cauza vremurilor dificile, unele familii se opresc la unul sau doi copii. Inclusiv relațiile trupești din perioada de nefertilitate este păcat înaintea lui Dumnezeu?

Problema este delicată, deoarece privește intimitatea familiei. Singura modalitate acceptată de Biserică, de oprire de a avea copii, rămâne înfrânarea soților. Însă această abținere între soți poate fi până la un timp, cum zice și Sfântul Apostol Pavel. Este important de subliniat faptul că numai duhovnicul își dă seama dacă soții sunt în stare să se înfrâneze. Abținerea, fără încuviințarea duhovnicului, poate să ducă la alte păcate. Eu văd folosirea perioadei de nefertilitate ca un fel de ascundere după deget și încercare de a vicleni natura, care este făcută tot de Dumnezeu, o fugă de responsabilitate, căutând doar plăcerea. Familiile care nu se întemeiază pe credință vor accepta greu regulile Bisericii.

De cele mai multe ori doar unul dintre soți se întoarce la credință, și atunci începe o întreagă dramă pentru că aceuia îi este foarte greu. Soțul credincios îi va reproșa mereu celuilalt că nu l-a știut așa, că își vrea partenerul înapoi, că este fanatic. Va fi o luptă teribilă, copiii vor balansa între cei doi părinți, cel credincios încercând să le deschidă sufletul spre

tainele credinței, iar celălalt spre cele ale lumii.

Din fericire, ca duhovnic, cunosc multe familii care au plecat încă de la începutul prieteniei pe principii curat creștine, reușind să le păstreze și în căsnicie. Nu recomand căsătoria imaturilor duhovnicești, care pentru a păstra așa-zisa armonie în casă, sunt în stare să facă curvii și crime. Cui folosește o astfel de pace? Este un război cu Dumnezeu și o pace mincinoasă cu lumea. Până nu demult aproape toate familiile își îndeplineau îndatoririle creștine, iar acum ne mirăm că mai există astfel de familii.

Prin urmare duhovnicul are un rol destul de important în familie...

Duhovnicul este omul rânduit de Dumnezeu, ca iconom al tainelor Lui, să ajute la mântuirea familiei. În numele lui Hristos dezleagă de păcate, vindecă

Despre avort și nașterea de prunci

(II)

Știința mă condamnase să avortez, dar Dumnezeu mi-a salvat copilul

Vă trimit mărturia mea privind modul dramatic în care a venit pe lume fetița mea, Ioana, care acum are 5 ani și jumătate – bucuria și binecuvântarea familiei noastre (adică părinții și sora mea, eu – mama ei, și toate rudele din partea mea), deși tatăl ei încă nu o cunoaște, pentru că nu vrea lucrul acesta.

Încă înainte de a rămâne însărcinată, mă preocupase foarte mult problematica avortului, frământându-mă cum să-i fac pe semenii mei să înțeleagă ce groaznic este să iei o astfel de hotărâre, pe care mai târziu nu poți decât s-o regreti...

Scriu din postura unei femei care a ales, acum trei ani și mai bine – și a ales bine. Aceasta în condițiile în care făcusem parcă tot ce-mi stătuse în putință ca să ajung în cea mai nenorocită situație: am descoperit că sunt însărcinată (în vreo 11 săptămâni!), fiind de mult timp sub tratament pentru psihoză maniaco-depresivă cu două medicamente puternice și toxice (Fluanxol și Carbamazepină) și, mai ales, nedorindu-mi sub nici un chip să am un copil cu bărbatul cu care mă culcasem dintr-un soi de disperare, pe care nu-l iubeam, nu-l mai doream alături de mine și căruia nu-i prea găseam calități. Mizasem pe faptul că însuși tratamentul pe care îl făceam acționa ca un contraceptiv – și, dintr-o dată, m-am trezit că sunt însărcinată, iar din neglijența mea puteam da naștere unui copil handicapat (Carbamazepina luată în primele trei luni de sarcină putea provoca o malformație gravă a coloanei noului născut, numită Spina Bifida).

Eram sub o presiune imensă: doctorița ginecolog mă convocase la avort, fără drept de apel, neîntârziat, având în vedere nu numai periclitarea sarcinii prin medicamentele luate, ci însăși boala mea psihică; mama mă presa să fac avortul, înspăimântată de ce-ar putea urma; tatăl

copilului – la fel; psihiatra – asemenea; eu eram pur și simplu îngrozită. Însă alternativa – avortul – mă înspăimânta și mai tare: urma să devin ucigașa propriului meu copil, lipsindu-l de cel mai elementar drept al oricărei ființe umane, dreptul la viață, apoi și mai important (pentru că eram totuși creștină), lipsindu-l de Botez, fără de care nu se putea bucura de desăvârșirea Împărăției lui Dumnezeu etc. Ca presiunea să fie și mai mare, în aceeași zi în care am aflat de sarcină, se difuza un film despre copii cu handicapuri grave care totuși nu fuseseră refuzați de părinții lor – acum mari, chiar dacă unii sufereau de sindromul Down, alții născuți fără brațe sau picioare ori handicapați mintal, aceștia erau fericiți că părinții lor aleseseră și pentru ei viața...

Nu mai conta că eram bolnavă, necăsătorită, fără loc de muncă și cu perspectiva sumbră de a naște un copil handicapat! Copilul din pântecul meu ar fi ales viața... Pentru el, era singura șansă de a vedea lumina zilei. Genetica a dovedit-o demult: suntem unici și irepetabili. Așa că, luptându-mă în primul rând cu propriile-mi frici și sentimente negative, m-am hotărât să mă încred în mila și iertarea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Care spune: „Oricine va primi, în numele Meu, pe unul din acești copii, pe Mine mă primește” și în Maica Domnului, căreia m-am rugat neîncetat ca păcatele mele să nu cadă asupra pruncului nevinovat și el să se nască sănătos...

Deși nu-mi dorisem să devin mamă, din clipa în care am respins alternativa groaznică a avortului, am primit pace sufletească și putere să îmi duc sarcina la bun sfârșit. Cu

toate că pe parcursul lunilor rămase până la naștere nu mi-a fost ușor (mi-am scos o măsea de minte ce-mi provocase dureri groaznice două săptămâni în luna a 5-a, am avut două viroze puternice și o gripă urâtă în luna a 7-a, iar în ultima lună am făcut o complicație cu umflarea exagerată a picioarelor și creșterea tensiunii), totuși, fără să mai iau vreun medicament de nervi și în pofida pronosticurilor sumbre ale unor psihiatri, am avut o stare psihică stabilă – deși nu eram pe deplin încredințată că voi naște un copil sănătos, nădăjduiam din tot sufletul... Toată vara anului 2003 auzeam în spatele blocului meu, unde se afla un spital de copii handicapați neuro-psihomotor, strigatele uneori de durere, alteori de bucurie ale celor internați acolo, când se jucau într-o piscină...

În sfârșit, am născut într-o zi încărcată de zăpadă a lunii ianuarie 2004 – după ce, în ultimul moment, doctorul care mă supraveghease de prin luna a 4-a a descoperit chiar înainte de operație un fibrom imens ce apăsa capul copilului și astfel a știut cum să taie, ca și eu, și fetița mea să ne bucurăm una de

Dreapta credință spre
toate este de folos,
având făgăduința vieții
de acum și a celei ce va
să vină. ¹ Timotei 4:8

În numărul 8 al revistei dumneavoastră ne înștiințați asupra întocmirii în Grecia a unui document intitulat *Mărturisire de credință împotriva ecumenismului*, semnat de mai mulți arhieri, sute de stareți și preoți, dar și de mii de mireni ortodocși din toată lumea. Tema mi s-a părut a fi de mare actualitate, dar oricât am încercat să aflu în presa scrisă textul acestei mărturisiri nu am reușit decât să constat cât de frustrant este faptul că într-o societate informatizată, cum este cea în care trăim, nu poți găsi informația de care ai nevoie. Țin să vă spun că eu nu am acces la internet. Vă rog, dacă puteți, măcar dumneavoastră să supliniți această lipsă.

(Andrei Toader, Botoșani)

Domnule Andrei, deși spațiul celor 64 de pagini ale revistei nu ne ajung niciodată pentru face o informare completă asupra temelor de interes, vom încerca să răspundem rugăminții dumneavoastră. Publicăm textul mărturisirii, însă pe parcursul a două-trei numere, pentru a nu depăși spațiul alocat acestei rubrici.

MĂRTURISIRE DE CREDINȚĂ împotriva ecumenismului (I)

Data în Sinaxa dreptslăvitorilor preoți și monahi din Volos (Grecia) în Aprilie 2009.

Cei dintre noi care, prin harul lui Dumnezeu, am crescut în dogmele cele bine-cinstitoare și urmăm întru toate Biserica cea Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolicească, credem că:

Singura cale de mântuire a oamenilor[1] este credința în Sfânta Treime, în lucrarea și învățătura Domnului nostru Iisus Hristos, ce rămân în Trupul Său, Sfânta Biserică. Hristos este singura și adevărata Lumină[2]; nu sânt alte lumini care să ne lumineze, nici alte nume care să ne mântuiască: „Și nu este întru nimeni altul mântuirea, căci nu este sub cer nici un alt nume dat între oameni, întru carele trebuie să ne mântuim noi.”[3] Toate celelalte credințe, toate religiile care nesocotesc și nu mărturisesc că Hristos „au venit în trup”[4] sânt plămuituri omenesti și lucrări ale Diavolului,[5] care nu duc la adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu și nașterea din nou prin dumnezeiescul Botez, ci îi înșală pe oameni și îi duc la pieire. Fiind Creștini ce credem în Sfânta Treime, nu avem același Dumnezeu cu orice altă credință, nici măcar cu așa-zisele religii monoteiste, Iudaismul și Mahomedanismul, care nu cred în Sfânta Treime.

De două mii de ani, Biserica cea întemeiată de Hristos și călăuzită de Sfântul Duh a rămas tare și neclintită în mântuitorul adevăr învățat de Hristos, predanisit de Sfinții Apostoli și păzit de Sfinții Părinți. Ea nu s'a plecat sub cumplitele prigoane ale Iudeilor, mai întâi, și mai apoi ale idolatrilor, din primele trei veacuri; a adus o mulțime de mucenici și a ieșit biruitoare, dovedindu-și astfel obârșia dumnezeiască. După cum minunat a spus Sfântul Ioan Gură-de-Aur: „Nimic nu e mai puternic ca Biserica... dacă te lupți cu un om, biruiești sau ești biruit; de te lupți însă împotriva Bisericii, nu-i cu putință să câștigi, căci Dumnezeu e mai tare decât toate.”[6]

După încetarea prigoanelor și biruința Bisericii asupra vrăjmașilor săi din afară – adică asupra Iudeilor și idolatrilor – vrăjmașii din lăuntru ai Bisericii au început să se înmulțească și să se întărească. O felurime de erezii s'au ivit, căutând să supună și să măsluiască credința înmănată, încât credincioșii să se zăpăcescă și credința lor în Evanghelie și predanii să slăbească. Arătând starea de fapt din Biserică ce ținea de peste patruzeci de ani – chiar și administrativ – pricinuită de erezia lui Arie, Marele Vasilie spunea: „Dogmele Părinților s'au nesocotit cu totul, apostoleștile predanii s'au vestejit, născocirile celor noi se urmează în biserici; pentru aceasta, oamenii s'au făcut cuvântători meșteșugii în loc să fie cuvântători-de-Dumnezeu; înțelepciunea lumii pare să dea la o parte lauda în Cruce. Păstorii sânt izgoniți și în locul lor se pun lupi grei, care sfâșie turma lui Hristos.”[7]

Ce s'a întâmplat cu vrăjmașii din afară – religiile – s'a întâmplat și cu cei din lăuntru – ereziile. Prin mari și luminați Sfinți Părinți, Biserica a lămurit și a întărit credința dreptslăvitoare, prin hotărârile Sinoadelor Locale și Ecumenice în privința anumitor învățături îndoielnice, cu împreună-glăsuirea Părinților (consensus Patrum) în toate cele ale credinței. Sântem, așadar, în afara primejdiei de a greși când urmăm Sfinților Părinți și nu mutăm hotarele pe care ei le-au așezat. Cuvintele „urmând Sfinților Părinților noștri” și „neschimbând hotarele așezate de Părinții noștri” se fac o linie dreaptă, neclintită, și o cheazășie pentru credința și felul dreptslăvitor de viață. Astfel, pozițiile de căpătâi ale Mărturisirii noastre sânt următoarele:

1. Ținem, fără schimbare și fără clintire, toate cele statornicite de Sinoade și de Părinți. Primim toate cele primite de aceștia și osândim toate cele osândite de aceștia; încă, ne ferim de părtășia cu cei ce înnoiesc în cele ale credinței. Nici nu adăugăm, nici nu înlăturăm vreo învățatură, nici nu o schimbăm. Așa cum de-Dumnezeu-purtătorul Sfânt Ignatie al Antiohiei scria în epistolia sa către Sfântul Policarp al Smirnei: „Oricine grăiește împotriva celor ce s'au hotărât – chiar de ar fi vrednic crezării, chiar de ar posti, chiar de s'ar păzi în feciorie, chiar de ar face semne, să îți fie ca un lup în blană de oaie, ce caută stricarea oilor.”

Sfântul Ioan Gură-de-Aur, tâlcuind cuvintele Apostolului Pavel „oricine va binevesti vouă afară de ceea ce ați luat, anáthema să fie,” observă că Apostolul „n'a zis «de vă va vesti ceva potrivit» sau «de va răsturna toate», ci «chiar de vă va binevesti și cel mai mic lucru care nu vi s'a predanisit, chiar de vi-l va șopti doar, anathema să fie».”[8]

Cel de-al Șaptelea Sinod Ecumenic, vestind clerului Constantinopolei hotărârile sale împotriva iconoclaștilor, scria: „Am urmat predaniei Bisericii Sobornicești, și n'am făcut nici o înlăturare sau prisosință, ci, învățați fiind în chip apostolicesc, ținem predaniile ce le-am primit, cinstind și primind toate cele primite de Sfânta Biserică Sobornicească din anii cei dintâi, nescrise și scrise... căci adevărata și dreapta judecată a Bisericii nu îngăduie înnoiri în lăuntrul său, nici încercări de a înlătura ceva. Urmând, așadar, legile Părinților noștri, primind harul Duhului celui Unul, am păzit după cuviință, fără înnoiri sau scăderi, toate cele ale Bisericii.”[9]

Părinții atoniți se închină cu evlavie la mărturisitorii români din temnițele comuniste

Evlavia creștinilor din Grecia față de mărturisitorii din lagărul comunist a sporit mult în ultimii zece ani, în primul rând datorită traducerii cărților ce istorisesc pătimirile acestora. De pildă, Sfântul ierarh Luca al Crimeei este unul dintre cei mai iubiți sfinți contemporani în spațiul grecesc. I s-a închinat o biserică măreață în Veria, iar părțile din moaștele sale se găsesc astăzi în mai multe mănăstiri și mitropolii ale binecredinciosului popor elen și sunt închinare cu multă evlavie. Evlavia poporului sporește și odată cu minunile săvârșite de acești sfinți.

Printre mărturisitorii creștini cunoscuți în Grecia se află și cei care au suferit pentru Hristos în temnițele comuniste din România. Traducerea cărții lui Ioan Ianolide „Întoarcerea la Hristos” (Ed. Christiana, 2008) în limba greacă (Ed. Orthodoxos Kypseli, 2009) a avut, cu siguranță, un rol esențial în răspândirea cultului noilor-mucenici români. Credincioșii ortodocși greci doresc să cunoască mai bine viața acestor adevărați mărturisitori ai lui Hristos și, prin cinstirea lor, să afle ajutor și mijlocire în rugăciunile lor către Domnul.

Publicăm în cele ce urmează scrisoarea trimisă de Mănăstirea Grigoriu din Sfântul Munte Athos, una din cele mai mari mănăstiri a Sfântului Munte, către Schitul „Înălțarea Sfintei Cruci” din Aiud, ca mulțumire pentru că părintele Augustin, duhovnicul acestui schit, a răspuns cu multă dragoste la rugămintea lor, trimițându-le din moaștele celor care au mărturisit și murit la Aiud pentru ca

să se proslăvească numele Domnului nostru Iisus Hristos. Trebuie spus că Arhimandritul Gheorghe Kapsanis, starețul Mănăstirii Grigoriu, fost profesor de drept canonic la Facultatea de Teologie din Atena, este unul din cei mai cunoscuți și iubiți părinți duhovnicești și teologi din lumea greacă.

Iată că trupurile mărturisitorilor din temnițe, aruncate de comuniști la groapa comună, sunt astăzi împărțite spre cinstire și închinare în întreaga Biserică a lui Hristos! Să nu uităm faptul că pe moaștele mucenicilor s-au zidit dintotdeauna altarele pe care se săvârșesc Sfintele Liturghii.

Sfânta Mănăstire a Cuviosului Grigorie
Sfântul Munte Athos
Nr. 249 / 8 august 2009

Către Preacuviosul Părinte Augustin, duhovnic al Schitului „Înălțarea Sfintei Cruci” din Aiud, România

Preacuvioase Părinte Augustin, vă îmbrățișăm frățeste în Domnul.

Prin prezenta noastră epistolă monahală, ne exprimăm față de sfinția voastră și de obștea pe care o îndrumați caldele noastre mulțumiri

pentru răspunsul prompt pe care ni l-ați dat în 24 martie 2009, prin trimiterea pentru mănăstirea noastră a mai multe bucați de Sfinte Moaște ale creștinilor noi-mucenici care s-au jertfit pentru credința noastră ortodoxă la mijlocul secolului al XX-lea, în perioada stăpânirii comuniste.

Sfintele moaște, însoțite de doi preoți români, au ajuns cu multă evlavie în sfânta noastră mănăstire. Toți cei 75 de părinți ai obștei le-au întâmpinat la intrarea în mănăstire, cu multă bucurie și cu emoție. După aceea monahii, cu praporii, cu sfânta cruce și cu sfânta evanghelie ținută în mâini de un preot, au alcătuit o procesiune care a intrat în mănăstire cântând imnul „Cuvine-se cu adevărat”. Concomitent cu aceasta, un diacon a cădit întruna Sfintele Moaște. Înăuntrul bisericii mari a sfintei mănăstiri s-a cântat slujba specifică (te-deum) și a urmat închinarea tuturor la sfintele moaște. Apoi, din partea preacuviosului stareț al mănăstirii, Arhimandritul Gheorghie Kapsanis, au fost rostite cuvinte de mulțumire către Dumnezeu, care a arătat în aceste vremuri de pe urmă Sfinți Mucenici și Mărturisitori ai credinței noastre ortodoxe.

Mărturii autentice despre chinurile îndurate de noii-mucenici români ai secolului al XX-lea sunt descrise într-un mod elocvent în cartea fericitului întru pomenire mărturisitor Ioan Ianolide, apărută de curând și în limba greacă nouă. Odată cu citirea acestor întâmplări cutremurătoare, suntem convingși pe deplin că Domnul Dumnezeu e viu și prezent, și Biserica Lui este astăzi născătoare de sfinți și maică a sfinților mucenici.

Părți din aceste sfinte moaște vor fi date și Bisericilor misionare din state ale Africii

Centrale (Congo, Burundi și Rwanda), unde sfânta noastră mănăstire are centre misionare, pentru întărirea duhovnicească și a fraților noștri care se ostenesec acolo.

Vă mulțumim, Preacuvioase, pentru această binecuvântare dumnezeiască pe care ați oferit-o mănăstirii noastre și fie ca, pentru rugăciunile sfinților noi-mucenici, să ne continuăm calea noastră monahală și să ne învrednicim bucuriei veșnice împreună cu toți sfinții cei întâi-născuți în ceruri.

Cu iubire frățească în Hristos, cu dragoste și cu multe mulțumiri,

Egumenul Sfintei Mănăstiri a Cuviosului Grigorie din Sfântul Munte Athos (fiind bolnav, în locul egumenului a iscălit Părintele Panaret), împreună cu toți frații mei în Hristos

Scrisori de întâmpinare către Întâistătătorul Bisericii Greciei

După cum semnalăm în numărul trecut, în a doua parte a lunii octombrie se întrunește în Cipru Comisia Mixtă de Dialog Teologic între ortodocși și catolici. În ultimele săptămâni, mai mulți profesori de teologie, preoți, dar și mitropoliți din Grecia s-au adresat întâistătătorului acestei Biserici, Arhiepiscopului Ieronim al Atenei, pentru a-și exprima îngrijorarea cu privire la evoluția acestor discuții în direcția recunoașterii într-o anumită formă a primatului papal (notabilă este și scrisoarea adresată în 10 septembrie 2009 Sfântului Sinod de către Dimitrios Tselenghidis, profesor de dogmatică la Facultatea de Teologie a Universității

din Tesalonic). Redăm mai jos epistola mitropolitului Serafim al Pireului, care, alături de cea a mitr. Andrei de Driinoupoli, Pogoniani și Konița, sunt mărturiile ale trezviei și conștiinței dogmatice ale ierarhiei Sfintei Biserici Ortodoxe.

Scrisoarea Mitropolitului Serafim al Pireului către Arhiepiscopul Atenei despre „infaibilitatea” Papei

Preafericite Părinte și Stăpâne,

Sunteți cunoscut pe plan panortodox pentru adâncul vostru atașament față de supremul așezământ al sinodalității, predanisit nouă de către Apostoli în cârmuirea preasfintei noastre Biserici Ortodoxe Sobornicești nedespărțite, așezământ pe care l-ați și apărât în timpul mult-dăruitei voastre slujiri arhieresti cu bun curaj și întru multă cunoștință.

Stându-ne înainte atât apropiată întrunire ordinară a Sfintei Adunări al preacinstei Ierarhii a preasfintei noastre Biserici la începutul lunii octombrie, cât și întrunirea din Cipru a Comisiei Mixte Internaționale pentru Dialogul Teologic dintre ortodocși și romano-catolici cu tema „Rolul episcopului Romei în comuniunea Bisericilor din primul mileniu”, cu smerenie cuget că este nevoie ca tema să fie dezbătută teologic de către preacinstita Ierarhie a preasfintei noastre Biserici și să se formuleze o poziție și o exprimare limpede din partea acestei Sfinte Adunări, așa încât Înaltpreasfințitul nostru reprezentant, Mitropolitul Hrisostom al Messinei, remarcabil pentru pregătirea sa teologică, larga erudiție și dreapta judecată, să fie întărit în vederea redactării finale a textului comun al întrunirii internaționale în discuție.

Este un adevăr istoric de netăgăduit că niciodată în primul mileniu Biserica nu a recunoscut episcopului Romei vreun primat de autoritate și de jurisdicție pe plan universal. Autoritatea supremă în Biserica din întreaga lume a fost exercitată întotdeauna doar de către Sinoadele Ecumenice.

Potrivit acestora, preasfânta noastră Biserică nu primește primatul papal așa cum a fost înțeles și interpretat de către Conciliul Vatican I, care l-a proclamat pe episcopul Romei un așa-zis „tâlcuitor fără-de-greșală” („interpret infailibil”) al cugetului Bisericii, având putința să se împotrivescă chiar și hotărârilor unui Sinod Ecumenic. „Infailibilitatea” Papei, consfințită dogmatic și la Conciliul Vatican II, precum și primatul jurisdicțional revendicat peste întreaga Biserică, în mod arbitrar, antiscripturistic și anticanonice, iau locul de-viață-Făcătorului și Preasfântului Duh al Adevărului în trupul Bisericii, anulând astfel **urbi et orbi** așezământul sinodal predat de Sfinții Apostoli ai Bisericii, dar și însăși prezența și lucrarea Sfântului Duh în ea.

Preacinstitul patriarh ecumenic al Constantinopolei, Noua Romă, Preafericitul Vartholomeu, pe data de 1 octombrie 1997, de la catedra oficială a Universității Aristotelice din Thessalonic, vorbind despre erezia Filioque, a declarat următoarele în privința temei dezbătute de Comisia Mixtă Internațională: „Doar două cuvinte răstoarnă întreaga așezare a lumii, îndreptățind infailibilitatea și autoritatea unui singur om pe pământ (Papa, n.ed.). Sentimentul libertății cu care Hristos ne-a eliberat nu îngăduie Bisericii Ortodoxe Răsăritene să accepte deplina supunere înaintea voinței unui singur om, de aceea

ea tăgăduiește dreptatea acestor două cuvinte, pe care acest singur om încearcă să-și întemeieze autoritatea”.

În cadrul întrunirii Comisiei Mixte Internaționale va trebui cu siguranță să se expună patogeniile romano-catolicismului și în special inexistentul „oficiu petrin” al episcopului Romei, dovezile mincinoase și nelegitime în privința acestuia (donațiile pseudo-constantiniene, decretaliile pseudo-isidoriene, pseudo-clementinele ș.a.), așa-zisele mărturii despre dreptul la apel (ekkliton) al episcopilor Bisericii către Scaunul Romei și așa-zisele mărturii despre autoritatea romană în problemele credinței și tâlcuirii Scripturilor.

Având în vedere că, potrivit memoriului din 13 ianuarie 2005, semnat de către fericitul întru adormire înaintaș al vostru, Arhiepiscopul Atenei și a toată Elada Hristodul, și de co-președintele din partea ortodocșilor al Comisiei Mixte Internaționale de Dialog, Înalt-Preasfințitul Mitropolit Ioan al Pergamului, preasfânta noastră Biserică a proclamat limpede prin Hotărârea Sfântului Sinod Permanent din 12 ianuarie 2005 că:

„1. Uniația (greco-catolicismul) constituie o abatere ecleziastică, dogmatică și nomocanonică, o violență răpire și despărțire a credincioșilor de Biserica-Maică Ortodoxă, iar de aici reiese că numai decît ea trebuie osândită și desființată.

2. În ceea ce privește problema dialogului, Biserica Greciei consideră că trebuie neapărat să se continue dezbateră pe tema Uniației, care nicidecum nu a fost epuizată, dat fiind că ea continuă încă să existe și să acționeze în dauna Ortodoxiei. Această dezbateră, pentru a ușura demersul dialogului, poate fi continuată

în cadrul eclesiologiei sub prisma primatului”. Este necesar ca tema amintită să fie dezbătută pornindu-se și de la alegerea, hirotonirea și instalarea în Atena, cu doar trei zile înainte, a noului episcop greco-catolic de Karakovia, domnul Dimitrios Salahas.

Încheindu-mi cererea către Preafericirea voastră, iscălesc plin de bună încredințare.

† Serafim al Pireului

Traducere de ierom. Fotie, după www.romfea.gr

Icoana Maicii Domnului de la Schitul Huta a izvorât mir

Sumedenie de lume se adună în fiecare an la Schitul Huta, pe 29 august, cu prilejul praznicului Tăierii Capului Sfântului Ioan Botezătorul. În acest an, cei doi viețuitori de la Huta, ieromonahii Eftimie și Visarion, alături de alți slujitori ai Domnului și peste 300 de credincioși și-au înălțat glasurile către cer, cerând rugăciunile Maicii Domnului pentru lumea întreagă. Însă, pe lângă toate acestea, evlavioșii creștini ce veniseră la praznic aveau să se învrednicească a vedea o minune. Una dintre icoanele scoase afară și așezate la intrarea în micul altar de vară așezat în curtea Schitului a început să izvorască mir bine-mirositor. O tânără a văzut cea dintâi lacrimile Născătoarei-de-Dumnezeu și le-a atras atenția și preoților slujitori. La început, aceștia au fost neîncredători, crezând că fie ceva se ține de farse, fie pe chipul icoanei a ajuns din întâmplare vreo picătură de apă sau ulei. Părintele Eftimie povestește cum a șters icoana cu mâna sa, apoi toții cei de față au continuat să cânte imne

închinat Maicii Domnului. Apoi, o lacrimă a apărut însă din nou pe chipul Născătoarei-de-Dumnezeu. Preoții au șters din nou icoana și s-au așezat înaintea ei, pentru a vedea dacă au într-adevăr de-a face cu o minune. O nouă lacrimă s-a scurs din colțul ochiului drept al Maicii Domnului, alunecând încet pe obraji, spre buze. Alte lacrimi au urmat. Icoana a continuat să izvorască mir, vrând parcă să confirme că nu a fost vorba de o întâmplare, spre uimirea și evlavia credincioșilor. Se petreca o minune!

Bucuria duhovnicească a celor de față a fost fără margini. Slujitorii schitului se tem însă că aceste lacrimi să nu fie un semn care să anunțe vremuri întunecate. „Ne așteaptă vremuri grele. De cele mai multe ori, astfel de minuni se întâmplă când vine o prigoană sau o perioadă grea, cum a fost și în cazul icoanei de la Nicula și al altora”, ne-a spus părintele Eftimie (Mitra). „E bine să ne bucurăm acum de tot ce-i duhovnicesc, fiindcă nu se știe cât vom mai putea face acest lucru. Aceasta poate fi o întărire și o încurajare din partea Maicii Domnului pentru vremurile ce vor urma. Dacă va fi așa sau altfel, vom vedea în viitor”, a mai adăugat părintele.

În urma acestei întâmplări minunate, l-am întrebat pe părintele Iustin Pârvu de la Mănăstirea Petru Vodă, de ce crede că a plâns Maica Domnului pe meleagurile bihorene. Iată răspunsul sfinției sale: „Sunt aici două aspecte: un aspect al bucuriei, al mângâierii Maicii Domnului, ca să poată încuraja al doilea aspect – acela al greutăților care apasă asupra Ortodoxiei și, în special, a Ortodoxiei din Răsăritul Europei. Icoanele acestea făcătoare de minuni nu grăiesc, dar ne îndeamnă

spre o viață cât mai desăvârșit creștină, spre o viață cât mai aspră pentru pregătirea zilelor de mâine, care se apropie din ce în ce mai vertiginos și care ne îndeamnă să putem rezista în marile ispite și încercări mucenicești din viitor. Acestea și datorită procesului pe care îl trăim în momentul de față și care poate că depășește orice limită a ultimelor douăzeci de veacuri de istorie. Aceste icoane sunt în niște zone în care s-a încercat o trăire mai deosebită a vieții călugărești și a vieții creștine, cu toată influența și puterea lor. Credem că aceste icoane pot influența înspre bine, înspre o întârziere, o abatere a mâinii lui Dumnezeu asupra noastră. Este emoționant până la înspăimântare cum ne îndeamnă icoanele acestea spre o îndreptare, spre o revenire a noastră în sfera creștină de altădată! O astfel de icoană e o mărturie grăitoare de pregătire a noastră cât mai grabnică, pentru că toate evenimentele politice și istorice și religioase se îndreaptă spre un dezastru al omenirii. Acest dezastru îl mai putem întârzia numai și numai prin post, prin rugăciune, prin unitatea noastră în a ne îndrepta în fața judecății lui Dumnezeu”

Ioana Anamaria Ungur
Ieromonah Visarion (Tuderic)

Nou-născut lăsat să moară doar pentru că a apărut pe lume înainte de termenul prescris de lege

Ediția online a *Lifesitenews.com* ne înfățișează un caz deosebit de sugestiv pentru noua concepție utilitaristă inumană care străbate ca un fir roșu lumea contemporană: unui copil născut prematur, la numai 21 de săptămâni și 5 zile, i-a fost refuzată de către medicii dintr-un spital din Marea Britanie șansa de a trăi numai pentru că legea prevede asistență medicală doar nou-născuților prematur peste 22 de săptămâni. Medicii au declarat mămiciii disperate că „*până în 22 de săptămâni nu este decât un fetus.*”

Sarah Capewell, mămica de 23 de ani a unui băiețel numit Jayden, a trebuit să îndure calvarul inumanității instituționalizate, rugându-se de medicii spitalului să-i acorde micuțului care plângea și se zbătea să trăiască ajutorul special de care avea nevoie pentru a fi menținut în viață, dar membrii corpului medical din Gorleston, Norfolk, Marea Britanie, *i-au spus că dacă s-ar fi născut cu două zile mai târziu l-ar fi ajutat.*

Decizia medicilor urmează fidel ghidul de practică medicală aprobat în Marea Britanie în 2006 și care prevede că asistența medicală specială nu trebuie acordată decât copiilor născuți după o gestație de 22 de săptămâni, cu toate că au existat cazuri în trecut când copiii au supraviețuit dacă le-a fost acordat ajutorul special de care aveau nevoie.

Ghidul medical din Marea Britanie este de fapt materializarea unei noi concepții asupra actului medical, concepție care o rupe radical cu milenara viziune a jurământului hipocratic

„de a nu face rău” – chiar și prin neacordarea ajutorului – pacientului. Institutul Național de Sănătate și Excelență Clinică din Marea Britanie, corpul național responsabil pentru acest ghid, a recunoscut de altfel că principiile care-l călăuzesc au la bază o viziune care ia în considerare cât de constisitor va fi tratamentul în comparație cu calitatea numărului de ani pe care-i poate furniza și nu starea reală a pacientului pentru care trebuie făcut tot posibilul.

Astfel, așa cum subliniază autoarea articolului din *Lifesitenews.com*, Hillary White, noua concepție medicală înlocuiește realitatea umană cu reguli care stipulează de fapt cine merită să trăiască și cine nu în funcție de principiul utilitarist al celui mai mare bine pentru cei mai mulți, fie că acest bine este în beneficiul pacientului sau nu.

1.000.000 de semnături împotriva cipurilor

Din comunicatul de presă al Mănăstirii Petru Vodă, dat în luna septembrie, aflăm că în urma apelului Părintelui Iustin Pârveu, starețul mănăstirii, s-au strâns aproape 1.000.000 de semnături pentru declanșarea unui referendum care să trateze problema supravegherii electronice și a prezenței cipurilor biometrice în documentele de identitate.

Dosarele cu semnături au fost depuse la sediul președinției pe data de 17 septembrie a.c. împreună cu o întâmpinare prin care se solicită președintelui țării organizarea unui referendum național pe tema cipurilor biometrice, temă care cu numai câteva luni în urmă a reușit să provoace atât de multă tensiune și

confuzie în sânul societății românești.

Comunicatul menționează că „Dacă avem în vedere că întregul sistem de putere politic care conduce azi România s-a instalat prin votul a mai puțin de trei milioane de votanți, credem că este relevant faptul că la Apelul unui singur părinte duhovnicesc s-au asociat prin semnătură olografă aproape un milion de Români, în doar șase luni de strângere de semnături la Mănăstirea Petru Vodă.

Nu credem că voința atâtor oameni poate fi ignorată de vreun om politic, cu atât mai puțin de Președintele României, al tuturor Românilor.”

Pentru a preciza apoi că „Riscurile utilizării noilor tipuri de acte au fost documentate de numeroase foruri științifice, iar aspectele etice ale utilizării extinse a supravegherii electronice plasează deja această dezbatere într-o zonă ce privește reevaluarea bazelor democratice ale statului.”

Reamintim că în ședința din 19 februarie 2009, sinodul mitropolitan al Mitropoliei Ortodoxe Române a Vadului, Feleacului și Clujului adresase societății românești un comunicat de presă care se încheia cu următoarele cuvinte: „În concluzie, facem un apel către Domnul Traian Băsescu, Președintele României și garantul respectării Constituției, să facă tot ceea ce îi stă în putință spre a-i asigura cetățeanului român dreptul la libertate și viață particulară, în consens cu principiile conviețuirii sociale”.

În același comunicat, ierarhii semnatari atrăgeau atenția asupra unor aspecte inadmisibile care rezultă din intenția controlului populației:

„Mai mult, deși Hotărârea îi privește pe toți cetățenii României, ea nu a fost precedată de o dezbatere publică, așa cum s-ar fi convenit într-o țară democratică. [...]

Nu există nici o lege națională sau internațională care să garanteze discreția sau securitatea absolută a datelor înscrise în cip, acestea fiind, practic, la dispoziția oricărui factor instituțional sau privat și constituind un sistem de supraveghere a cetățenilor pe toată durata vieții lor, și chiar după moarte.

Argumentul că acest sistem de supraveghere contribuie la identificarea și urmărirea delicvenților constituie o ofensă la adresa întregului popor român, care nu poate fi tratat ca o bandă de infractori.

Dimpotrivă, acest sistem de supraveghere e un atentat la libertatea și intimitatea oamenilor, drepturi consfințite nu numai de legile civile, ci și de normele religioase. E ca și cum un duhovnic ar divulga secretul spovedaniei, fapt aspru pedepsit în rânduielile bisericești, dar cu drept de cetățenie în sistemul transparenței fără perdea. Biometria nu numai că nu o sancționează, dar, dimpotrivă, o legitimează, omul fiind tratat nu ca făptură a lui Dumnezeu, înzestrată cu suflet, inteligență și libertate.” (<http://mitropolia-clujului.ro/stiri/2009/02/21/>)